

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

NUMMER 75 - JUNI 2026

Van de Redactie

Voor u ligt het 75e jubileumnummer van de Mezenkroniek. Mijn laatste als eindredacteur. In 2006 kwam ik bij de redactie en vanaf 2014 heb ik de Kroniek met plezier geredigeerd.

Eerst kort de toestand in de wereld, zodat lezers jaren later een indruk krijgen van wat er toen leefde in de samenleving. Een idee van mijn gewaardeerde voorganger Ludo Mees.

Helaas zijn het nog steeds foute, oude en ondemocratische wereldleiders, die proberen de dienst uit te maken in de wereld. Machtsmisbruikers als Poetin, Trump en Netanyahu. Met alle desastreuze gevolgen van dien, niet alleen voor eigen inwoners, maar ook ver buiten hun eigen grenzen.

Meer positiviteit is er dit jaar vooral in de sport. Op de Olympische winterspelen worden twintig medailles behaald, waarvan maar liefst 10 gouden. Met schaatsen en shorttracken. Jens van 't Wout 3x goud, Xandra Velzenboer 2x goud en de 40-jarige gouden-medaillewinnaar Jorrit Bergsma, zorgen voor extase in het Oranje-vak.

Nu de 75e Kroniek. Opvallend daarin zijn de veel langere artikelen. Enkele voorbeelden zijn: 'De doorgestreepte familie' over de lang ontkende Japanse tak door Allard Mees. En een boeiend stuk van mijn neef David Mees over alle kunstschaten en bijzondere attributen in zijn appartement in Berlijn.

David werkte als cultureel attaché in vele landen waaronder Italië, Senegal en Pakistan. Ook is een belangrijk en informatief stuk van Mans Mees opgenomen, over zijn chronische auto-immun meningitis (hersenvliesontsteking) en hoe hij hiermee omgaat. Tevens een uitvoerig interview met oud-firmant Gert van de Sande bij Mees & Zoonen Assurantiën, oud-collega en opvolger van mijn vader Peter Mees. Reinild Mees, erkend pianist van internationaal niveau, schrijft over een nieuw muziekproject rond de nieuw ontdekte componist Jozef Marx (1882-1964). Zij gaat met haar stichting de complete songs van Marx op CD zetten.

Interessant is ook het verslag van het architecten echtpaar Marijn en Uda Mees-Visser. Zij runnen het architectenbureau Mees-Visser en ontwerpen nu voornamelijk houten duurzame woonprojecten, zie fotocover Kroniek.

Ook zijn er verslagen van jonge Mezen, die een financiële bijdrage kregen van het Van der Dussen Fonds. Elisabeth Mees volgde een studiejaar aan de Universiteit in Colchester en Blanca Mees reisde twee maanden als vrijwilliger door Costa Rica.

Tenslotte nog iets over mijn afscheid. Het is goed en belangrijk om na 21 jaar weer plaats te maken voor een nieuwe redactie met originele en frisse ideeën. Het was fijn om vele Mezen, oud en jong, te leren kennen via het schrijven voor en het redigeren van deze Kroniek. Mijn doel was om de Kroniek wat meer journalistiek te maken en niet alleen toegankelijk voor eigen familie. Het is de droom van iedere journalist om zijn eigen blad te kunnen samenstellen. Altijd mede-afhankelijk van de variatie van stukken, die door andere Mezen worden ingestuurd.

Ik wens de nieuwe redactie veel succes!

Veel leesplezier,

Jaap Mees, jaapmees@online.nl

Foto omslag: Uda en Marijn Mees

Colofon

Bestuur en commissies

Voorzitter
Madeline ter Horst Mees,
Keizersgracht 68,
1015 CS Amsterdam
madelineterhorst@gmail.com

Schilderijen
Joost Mees,
Terbregse Rechter Rottekade
250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06-206 286 57.
joost.mees1@gmail.com

Genealogie/ adressen-
bestand/ website
Hans Mees,
Neherpark 136
2264 ZC leidschendam
tel. 070-3866304
jr.mees@hetnet.nl

Eindredactie Kroniek
Jaap Mees,
Westhaven 24b
2801PJ Gouda
tel. 06-48863305.
jaapmees@online.nl

Penningmeester
Joris Mees
Molendijk 41 A
3161 KK Rhooen
jorismees@hotmail.com

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson
nr 255050593

ABN AMRO
IBAN
NL 82 ABNA 0255050593
Bic nummer ABNANL2A

Drukkerij:
Grafitel Grafisch Advies BV
Lorentzhof 15,
2871JP Schoonhoven
lorentzhof15@mac.com

Website Familie Mees
www.familiemees.nl
(o.a. digitale Kroniek)

Afscheid van de Hoofdredacteur

Dat onze Familie Kroniek elk jaar weer ‘als vanzelfsprekend’ verschijnt, was sinds jaar en dag te danken aan onze enige echte redacteur, tevens hoofd- én eindredacteur, Jaap Mees. In 2006 is Jaap toegetreden tot de redactie, bestaande uit Ludo, Valentijn en Marlies. Na een aantal wisselingen deelden hij en Ludo de redactie en vanaf 2014 heeft Jaap de Kroniek op eigen kracht getrokken. Het bestuur dacht mee en hielp bij het ‘lospeuteren’ van bijdragen van familieleden over hun levens, van de interviews met de ‘krasse tachtigers’, de necrologieën, de verslagen van studenten die een schenking kregen van het Familiefonds en het aanleveren van belangrijke genealogische updates. Maar Jaap zelf bracht ook altijd heel eigen stukken in, vaak met betrekking tot kunst en cultuur, deels zelf geschreven, deels overgenomen omdat hij het onderwerp goed vond voor de Kroniek. Deze nieuwste Kroniek is dus zijn 13e als eenzame maar geheel vrij opererende eindverantwoordelijke. Dat getal belooft niet veel goeds.... dat klopt, want dit is de laatste Kroniek die Jaap voor ons heeft gemaakt. 2027 wordt een span

nend jaar: krijgen we zonder Jaap toch een Kroniek??

Voordat we aan die vraag toekomen wil ik hier, namens het bestuur van de Stichting Geslacht Mees, de Meedenkersgroep én alle familieleden die jaarlijks geprofiteerd hebben van Jaap's expertise en trouw, Jaap héél hartelijk bedanken voor alles wat hij voor de Kroniek en daarmee voor alle Mezen, wereldwijd, heeft gedaan. En dat is echt nog veel meer dan wat in deze paar regels staat beschreven!

Wij zullen daar op passende wijze blij van geven.

■ Namens álle Mezen, Madeline ter Horst-Mees

En dus nu metéén een oproep aan alle kroniek-ontvangende Mezen om zich aan te melden voor een nieuw redactiegroepje.

Er zijn niet veel mensen die, zoals Jaap, de Kroniek in hun eentje willen samenstellen. Maar er zijn wél veel jonge en iets oudere Mezen die best een keer een stuk(je) willen schrijven, of een familielid willen vragen om iets te schrijven, of een familielid hebben dat iets bijzonders of grappig gedaan heeft, of die een briljant nieuw idee hebben voor de Kroniek. Zo'n nieuwe redactie begint met een schone lei en kan met een vrolijke brainstormsessie een creatieve draai geven aan het redactieloze tijdperk. Er zijn al een paar toezeggingen!

Meld je aan bij madelineterhorst@gmail.com

Farewell from the Editor-in-Chief

The fact that our Family Chronicle is published every year “as a matter of course” has, for many years, been thanks to our one and only editor, as well as editor-in-chief, Jaap Mees.

Jaap joined the editorial team in 2006, which at that time consisted of Ludo, Valentijn, and Marlies. After several team changes, he and Ludo shared the editorial work, and from 2014 onward, Jaap carried the Chronicle entirely on his own shoulders.

The board contributed ideas and helped solicit submissions from family members about their lives, interviews with the ‘Krasse Tachtigers’ (Engaging Elders), obituaries, reports from students who received grants from the Family Fund, and important genealogical updates. But Jaap also always contributed his own distinctive pieces, often relating to art and culture, partly written by himself and partly reprinted because he felt the subject was fitting for the Chronicle.

This newest Chronicle is therefore his 13th as the sole and completely independent editor.

That number does not bode well... and indeed, this is the last Chronicle Jaap has produced for us. 2027 will be an exciting year: will we still have a chronicle without Jaap?

Before we come to that question, I would like, on behalf of the board and the working group of the Mees Family Foundation, and all family members who have benefited year after year from Jaap's expertise and dedication, to thank Jaap most sincerely for everything he has done for the Chronicle and thereby for all members of the Mees family worldwide. And that is truly much more than can be described in just these few lines!

We will be expressing our appreciation in an appropriate way.

On behalf of the entire Mees family, Madeline

And so, immediately, a call to all Mees family members who receive the Chronicle to volunteer for our new editorial team.

There are not many people who, like Jaap, would want to compile the Chronicle entirely on their own. But there are many younger and somewhat older members of the Mees family who would be willing to write a (short) article, or ask a family member to write something, or who know a family member who has done something special or amusing, or who have a brilliant new idea for the Chronicle. This new editorial team will start with a clean slate and, after some brainstorming, can give its own creative twist to this new editorial era. A few people have already volunteered!

■ *Please sign up with madelineterhorst@gmail.com*

Uit het bestuur en de Meedenkersgroep

Onze Stichting Geslacht Mees wordt, zoals bekend, sinds een paar jaar bestuurd door het officiële bestuur en de meedenkers gezamenlijk. De gecombineerde groep komt één keer per jaar bij elkaar, behalve als er iets belangrijks georganiseerd moet worden, **zoals een grote familiedag**.

Die hebben we in 2025 uitgebreid met elkaar beleefd. Dankzij veel aanmoedigingen zijn ook heel wat Mezen gekomen die nog nooit op een familiedag waren geweest. Daar waren wij én zij heel blij mee! In totaal waren we met meer dan 100 familieleden van 1 t/m 90 jaar op deze vrolijke en succesvolle dag. Om het enthousiasme vast te houden zijn we van plan om in het **voorjaar van 2027 een kleine familiedag, bijvoorbeeld in de vorm van een borrel** te organiseren.

Kroniek Tijdens de laatste meedenkersbijeenkomst, op 17 maart j.l. is allereerst gesproken over het afscheid van Jaap als eindredacteur en zijn opvolging, (zie ook elders in deze kroniek).

Wie wil er in een nieuw te vormen redactiegroep(je) meedenken over de Kroniek?

Moet de Kroniek zo blijven of veranderen? Een nieuw jasje? Iets met een nieuwsbrief-achtige vorm? Nieuwe rubrieken? Advertenties? Illustraties? Een kinderrubriek? In een nieuw tijdperk ontstaan ongetwijfeld nieuwe ideeën en mogelijkheden die aan weinig tijd, bijvoorbeeld één bijeenkomst, genoeg hebben. De rest kan digitaal. Iedereen heeft in zijn nabije familie wel iemand die iets leuks of bijzonders te melden heeft. Zo kom je aan kopij.

Financiën: Onze penningmeester Joris is zeer bezorgd over onze inkomsten, want **véél teveel Mezen vergeten hun jaarlijkse bijdrage te betalen**. Zo kunnen we geen leuke familiedagen meer organiseren en al helemaal geen kroniek meer maken! **Betaal dus je bijdrage!**

Adresbestand: Onze genealoog Hans heeft alle bestanden al sinds ca 1970(!) in perfecte staat, maar hij wil het heel graag overdragen. Volkert en Piet Hein uit de meedenkersgroep gaan hem nu bijstaan en het overnemen, daar zijn we allemaal heel erg blij om!

Archief: Het enorme familiearchief is ondergebracht in het Stadsarchief Rotterdam, met een catalogus uit 1998 en daarna een digitale plaatsingslijst, die te vinden zijn op de website van het Stadsarchief Rotterdam.

Afgelopen zomer overleed Lieke Meertens, kleindochter van Joan Mees 1861-1940, (zoon van 'de grote' Marten Mees, 'Man van de Daad'). Marten had zelf wel zoons en een dochter, maar hij kreeg alleen kleindochters, dus de naam Mees verdween. Bij Lieke was het hele archief van Joan Mzn (scheepsbouwer bij Bonn en Mees) terechtgekomen, met een berg aan documenten en foto's van hemzelf, zijn ouders, zijn vrouw, 5 dochters en de kleinkinderen. Piet Hein en ik hebben alles uitgezocht, geregistreerd in archiefplaatsingslijsten en in archief- en speciale fotodozen gedaan die te zijner tijd ook naar Rotterdam gaan.

Tot slot: **Wil je meedoen** met een van de meestal kleine taken of klusjes, meld je dan bij het bestuur (zie colofon) of de meedenkers: Winnie, Piet Hein, Volkert, Suzanne Dutilh-Mees, Anna, Inès Versteeg-Mees, Zita, Mark of mij. Vele handen maken licht werk.

■ Madeline ter Horst-Mees, madelineterhorst@gmail.com

Familieberichten

Geboren:

Amsterdam, 29 januari 2023: Axel van Andel, zoon van Alexander en Philippine Elisabeth WEdr van Andel-Dorhout Mees

Maple Ridge (Br Columbia), 16 oktober 2024: Koen Arthur Mees, zoon van Uriah Jastarro en Hailey Corrine Mees-Hansen (R XV-8-1-2-1).

Amsterdam, 22 juli 2025: Fons Bernard van Andel, zoon van Alexander en Philippine Elisabeth WEdr van Andel-Dorhout Mees

Gehuwd:

Winterswijk, 10 augustus 2024: Olivier Wzn Mees (G XIV-21-1-4) en Mirjam van der Horst.

Overleden:

Vogelenzang, 19 juni 2025: Petrus Dorhout Mees (G 12-11), geboren 30 april 1935, echtgenoot van Jkvr Henriette Elisabeth Alexandra Barnaart.

Den Haag, 28 november 2025: Antoinette Hendrika Mees-van Calsteren, geboren 17 januari 1937, weduwe van August Mari Mees (G 11-22).

Heemstede, 8 december 2025: Margot Dorhout Mees-Levy, geboren 5 maart 1930, weduwe van Hans Dorhout Mees (R 12-3).

Diversen:

- Marten PhAJzn Mees (R 12-17), vierde op 28 januari jl zijn 80e verjaardag. Hier met kleinzoon Jacob Louis de Die Mees.

- Jessica Kuyt - Mees, heeft dit jaar op 25 februari de heuglijke leeftijd van 101 jaar behaald.

■ Hans Mees, jr.mees@hetnet.nl

Ontbreekt in deze rubriek een aankondiging over een van uw familieleden?

Wees dan zo goed om een berichtje te sturen naar jr.mees@hetnet.nl!

Ook als u verhuist of als uw email adres wijzigt willen we dat graag op bovenstaand adres weten!

Rosa Mees is op zoek naar een Mezen zegelring

Lieve Mezen, mijn naam is Rosa Mees. Ik ben 19 jaar en ik studeer Communicatie- en Informatiewetenschappen aan de Universiteit Utrecht. Sinds kort ben ik lid van U.V.S.V. waar ik mijn plekje heb gevonden.

Bij deze wil ik graag een oproep doen. Ik vroeg mij af of er binnen de familie misschien een zegelring is met ons familiewapen die niet (meer) wordt gedragen. Het zou voor mij bijzonder zijn om als jonge Mees zo een ring te dragen.

Mocht iemand een zegelring hebben die niet meer in gebruik is, dan kom ik graag in contact. Uiteraard ben ik bereid deze over te nemen tegen een passende vergoeding.

Mijn telefoonnummer is: 06-8390479

■ Met vriendelijke groet, Rosa Mees, rosamees@gmail.com

Het Meesfonds van Abraham Cornelis Mees

Tijdens de zeer geslaagde familiedag vorig jaar heeft Madeline ter Horst-Mees uitgelegd dat wij afstammen van de Staak Jacob (voor de Groningers: Rotterdamse tak). Een deel van de exposanten van de staak Jacob kan waar nodig aanspraak maken op een uitkering uit het Meesfonds, waarvan wij beiden de regenten zijn. Hoe zit dat?

Achtergrond

Onze betovergrootvader Gualtherus Hendrik Mees was zeer ondernemend, net zoals zovele Mezen destijds. Hij had een handelshuis op Oost-Afrika, later West-Afrika. Ter zijde: die geografische verschuiving van Oost naar West lijkt samen te vallen met zijn nevenfunctie van consul van Liberia.

In de jaren 1870 was Lodewijk Pincoffs in Nederland een beetje wat in de VS nu een techondernemer is. Hij bouwde in korte tijd een groot zakelijk imperium op. De successen van Pincoffs inspireerden vele Rotterdammers. Pincoffs vond vele vermogende Rotterdammers bereid te investeren in zijn ondernemingen. In 1879 bleken die ondernemingen plotse-ling een stuk minder succesvol. Hij ging bankroet en vertrok met de Noorderzon naar de VS. Vele investeerders verloren daardoor erg veel geld, zo ook onze betovergrootvader.

Onze overgrootvader Abraham Cornelis en zijn broers Jacob en Walter zijn er weer aardig bovenop gekomen, maar zij hebben wel ervaren hoe het is om vanuit grote welstand het ineens een stuk minder breed te hebben. Onze overgrootvader en zijn broer Jacob heeft deze ervaring geïnspireerd de Stichting 'het Meesfonds' op te richten.

Het doel van het Meesfonds

Het Meesfonds heeft tot doel nazaten van onze betovergrootvader waar nodig te ondersteunen. Onze

overgrootvader en zijn broer Walter hebben nakomelingen en die kunnen aanspraak maken op ondersteuning vanuit het Meesfonds. De bomen van het Meesfonds groeien niet tot in de hemel, maar door de jaren heen heeft het Meesfonds waar nodig een steuntje in de rug kunnen bieden. Die ondersteuning kan bijvoorbeeld dienen om nazaten te helpen die krap bij kas zitten, maar ook om een jonge nazaat te ondersteunen in het kader van een studie of stage in het buitenland.

Contact en aanvragen

De nazaten van Abraham Cornelis en Walter zijn over de hele wereld uitgevlogen. Wij kunnen niet altijd de contactgegevens van de nazaten achterhalen. Het zou daarom zeer helpen als nazaten hun contactgegevens met ons zouden willen delen. Wij hebben zo een beter beeld wie in aanmerking zou kunnen komen voor een beroep op het Meesfonds.

In het verlengde hiervan moedigen wij deze nazaten van harte aan een beroep te doen op ondersteuning uit het Meesfonds, waar zij daaraan behoefte zouden hebben.

Carel de Villeneuve (zoon van Volkert de Villeneuve, zoon van Wil des Tombe-Mees, dochter van Abraham Cornelis Mees en Louise Mees-Hen van Rijnberk) Iman Brinkman (zoon van Marie Louise Brinkman-Mees, dochter van Willem Mees, zoon van Abraham Cornelis Mees en Louise Mees-Hen van Rijnberk)

- Aanvragen kan men richten aan:
Imanbrinkman@kpnmail.nl

Mans Mees: van huisarts naar huisman.

Ik woon met mijn vrouw en drie kinderen in Raalte. Jarenlang werkte ik als huisarts in mijn eigen plattelandspraktijk, werk dat perfect bij mij paste. Ik vond het heerlijk om tussen de weilanden door te rijden voor visites. Vaak praatte ik eerst met mensen over de koeien of het land en pas daarna over hun bloeddruk. Naast mijn praktijk was ik actief binnen onze huisartsenkring. Ik hield van het vak, van de contacten en van het organiseren en verbeteren van zorg. Niks was nooit gek genoeg om te gaan doen met mijn gezin, ik had energie voor tien, alles kon en alles mocht.

In 2017 veranderde mijn leven abrupt. Ik werd ernstig ziek en lag uiteindelijk acht maanden opgenomen in verschillende ziekenhuizen. Uiteindelijk kreeg ik de diagnose chronische auto-immuun meningitis, een vorm van hersenvliesontsteking waarbij een ontregeling van het afweersysteem ontstekingen veroorzaakt in de hersenvliezen. Daarna volgde een lange en zware revalidatieperiode.

De gevolgen van de hersenvliesontsteking waren groot. Ik werd iedere ochtend wakker alsof mijn hoofd in een bankschroef had gezeten. Soms had ik zo weinig mentale energie dat zelfs uit bed komen al te veel was. Dingen die voor andere mensen heel normaal zijn, zoals de kinderen naar school brengen of boodschappen doen, konden mij volledig uitputten. Vooral overprikkeling speelde een enorme rol in mijn dagelijks leven.

Bij niet-aangeboren hersenletsel kunnen de hersenen prikkels minder goed verwerken. Geluiden, drukte, concentratie en onverwachte situaties kosten daardoor veel meer energie. Dat merk ik nog steeds iedere dag. Een online vergadering, de krant lezen of een ingewikkelde taak uitvoeren kan al te veel zijn. Ook drukte en geluid zijn belastend. Een volle kroeg, kinderen die lawaai maken in huis

of een klus zonder duidelijk plan kunnen ervoor zorgen dat mijn hoofd overloopt.

Als ik overprikkeld raak, voel ik druk in mijn hoofd en hoor ik soms bijna een soort gesuis. Ik word sneller geagiteerd, maak fouten en vergeet dingen. Mijn vrouw en kinderen merken het vaak eerder dan ikzelf. Zij zien dat ik kortaf word, veel ga zuchten en minder geduld heb. Grapjes kan ik dan niet meer waarderen en ik reageer sneller boos — soms bizar boos. Dat vind ik misschien nog wel het moeilijkst, omdat ik juist graag een betrokken en gezellige vader wil zijn.

De vermoeidheid is nog altijd groot. Iedere middag slaap ik een uur om de rest van de dag iets beter vol te kunnen houden. Dat helpt om meer energie over te houden voor mijn gezin. Tegelijkertijd betekent het ook dat spontaniteit vaak verdwenen is uit ons leven. Soms beloof ik mijn kinderen in de ochtend dat we 's middags iets leuks gaan doen, maar moet ik dat later toch afzeggen omdat mijn energie volledig op is.

Uiteindelijk moest ik stoppen met mijn werk als huisarts. Dat was een van de moeilijkste beslissingen uit mijn leven. Ik wilde het absoluut niet, maar de gevolgen van mijn hersenaandoening maakten het onmogelijk om mijn werk nog goed uit te voeren. Het huisartsenvak vraagt voortdurend schakelen, concentreren en overzicht houden. Dat lukte thuis al nauwelijks meer, laat staan in de praktijk.

Wat het extra ingewikkeld maakt, is dat veel van mijn klachten onzichtbaar zijn. Mensen zien vaak niet aan mij hoe beperkt mijn energie is of hoeveel inspanning dagelijkse dingen kosten. Daardoor ontstaat soms onbegrip, over de keuzes die wij als gezin maken. Ik begrijp dat ergens ook wel, want vóór mijn ziekte keek ik als huisarts waarschijnlijk ook anders naar patiënten met onzichtbare klachten. Daar heb ik in mijn opleiding ook nooit wat van over geleerd, wat je niet ziet is er ook niet.

Sinds mijn ziekte kijk ik veel breder naar gezondheid en chronische aandoeningen. Achter iedere patiënt zit ook een gezin, een sociaal leven en vaak veel mentale en maatschappelijke belasting. Daar zou ik nu, met mijn ervaring als patiënt, veel meer aandacht voor hebben.

In de eerste jaren van mijn revalidatie draaide mijn wereld vooral om herstellen en overleven binnen een jong gezin. Maar na verloop van tijd begon ik ook de cognitieve uitdaging van mijn werk te missen. Via de Adviesraad voor Ervaringsdeskundigen (AVE) bij de Hersenstichting kreeg ik opnieuw de mogelijkheid om medisch inhoudelijk actief te zijn. Inmiddels ben ik voorzitter van de AvE en vanuit die rol nauw betrokken bij de Hersenstichting.

De missie van de Hersenstichting spreekt mij enorm aan: gezonde hersenen voor iedereen en een beter leven voor mensen met een hersenaandoening. Meer begrip in de samenleving, betere begeleiding en praktische ondersteuning kunnen een enorm verschil maken voor patiënten en hun gezinnen.

Als voorzitter van de AvE denk ik mee over beleid en de impactagenda van de Hersenstichting. Daarbij heb ik regelmatig overleg met de directie en de Raad van Toezicht. Ik vind het bijzonder om vanuit mijn eigen ervaring een stem te kunnen geven aan mensen met een hersenaandoening. Als huisarts én ervaringsdeskundige kan ik hopelijk een brug slaan tussen de wetenschap en de patiënt. Het werk van de Hersenstichting blijft hard nodig. Hersenaandoeningen raken miljoenen mensen, direct of indirect, terwijl er nog veel onbekend en onbegrepen is. Meer onderzoek, meer aandacht en meer begrip kunnen echt het verschil maken.

Hoewel ik nog dagelijks beperkingen ervaar, gaat het langzaam beter. Mijn prikkelgevoeligheid is minder ernstig dan in de eerste jaren na mijn ziekte, al blijft de extreme vermoeidheid aanwezig. Op slechte dagen houd ik mijn doelen klein en haalbaar, zodat ik toch met een goed gevoel kan terugkijken op een dag.

Daarnaast probeer ik bewust te genieten van kleine dingen. Ik kan echt gelukkig worden van een bijzondere vogel in de tuin of van een schaterlach van mijn kinderen. Mijn leven ziet er heel anders

uit dan vroeger, dat maakt me nog altijd verdrietig en ik heb veel moeten loslaten. Toch merk ik dat er, ondanks alle beperkingen, nog steeds ruimte is voor plezier, betekenis en verbondenheid.

Meer over mijn verhaal is te horen in de podcast “Tussen je oren” van de Hersenstichting, te vinden via de bekende podcastkanalen wanneer je zoekt op mijn naam. Ik hoop van harte dat meer mensen het werk van de Hersenstichting willen steunen, zodat onderzoek, begeleiding en begrip voor mensen met een hersenaandoening kunnen blijven groeien.

Doneren kan via de Hersenstichting, rekeningnummer NL18 INGB 0000 000 860

■ Mans Mees, mans.mees@gmail.com

Anna Mees over haar tijd in Cambodja (brief)

Phnom Penh, Cambodia
Mei 2026

Lieve Familie,

Mijn naam is Anna. Ik ben in 2000 geboren in Phnom Penh en geadopteerd toen ik pas drie weken oud was. Ik ben opgegroeid in Nederland samen met mijn ouders (Ludo en Maureen Mees) en broer Reinout. In Nederland had ik toegang tot onderwijs, gezondheidszorg, veiligheid en kansen, iets wat niet voor ieder kind vanzelfsprekend is.

In oktober 2025 besloot ik terug te keren naar Phnom Penh om het land waar ik vandaan kom opnieuw te ontdekken. Het aanpassen aan een nieuwe omgeving en een andere realiteit was niet altijd makkelijk. Er waren momenten waarop ik twijfelde of ik de juiste keuze had gemaakt. Dat veranderde toen ik Sunrise Cambodia bezocht.

Het ontmoeten van de kinderen daar was bijzonder en tegelijkertijd confronterend. Veel van hen hebben omstandigheden meegemaakt die zwaarder zijn dan alles wat ik ooit heb ervaren. Toch stonden ze daar met energie, vriendelijkheid en de grootste glimlach. Hun veerkracht heeft mijn perspectief compleet veranderd. Als zij niet opgeven, ondanks alles wat ze hebben meegemaakt, dan kan ik dat ook niet.

Sindsdien ben ik vrijwilliger bij Sunrise Cambodia, een organisatie die onderdak, onderwijs, voeding, medische zorg en emotionele ondersteuning biedt aan kwetsbare (wees)kinderen en families. Tegelijkertijd heb ik het hier ook echt naar mijn zin en leer ik ontzettend veel.

Ik ben daarnaast bezig met het opzetten van mijn eigen horeca gelegenheid in Phnom Penh (lunch room/restaurant), waardoor ik niet alleen werk aan mijn eigen toekomst, maar ook steeds beter begrijp hoe ik op een duurzame manier iets kan betekenen voor de lokale gemeenschap. Het werken met de kinderen is enorm waardevol. Je ziet hoe snel ze groeien en zich ontwikkelen wanneer ze stabiliteit, structuur en aandacht krijgen. Het heeft me doen inzien hoeveel potentie verloren gaat wanneer basisbehoeften niet gegarandeerd zijn.

Sunrise Cambodia is bijna volledig afhankelijk van donaties. Er is geen structurele overheidssteun. Kosten zoals schoolgeld, maaltijden, medische zorg, transport en huisvesting moeten continu worden gefinancierd. Wanneer er tekorten zijn, heeft dat direct gevolgen.

Daarom zamel ik geld in voor Sunrise Cambodia. Uw/Jouw steun helpt direct bij:

- Onderwijs en schooltoegang
- Voedzame maaltijden
- Medische zorg
- Veilige huisvesting en dagelijkse behoeften

Elke bijdrage, groot of klein, maakt een verschil.

Wil je bijdragen, meer weten of zien waar het geld naartoe gaat, neem dan gerust contact met me op. En als je ooit in Phnom Penh bent, laat het me weten. Ik laat je graag zien wat voor impact dit werk heeft.

Dank je wel voor het lezen en voor het overwegen om deze kinderen te helpen de kansen te krijgen die zij verdienen.

Liefs,

■ Anna Mees, alc.mees@gmail.com

<https://sunrisecambodia-gdg-j1075n.raiselysite.com>

How to Donate: <https://sunrisecambodia-gdg-j1075n.raiselysite.com/anna-mees>

A Life of Collecting

When I was stationed at the U.S. embassy in Tanzania, way back in 1991-'93, the deputy ambassador and his wife invited me to a dinner party at their residence. I liked them, but the interior of their fancy house struck me as impersonal. It revealed nothing about the people living there. I knew that the house had recently been renovated, so I concluded that the Department of State had involved an interior designer. Have you ever entered someone's place and had that cold feeling?

I have the good luck to have had the opposite experience when I lived with my grandmother in Milton, Massachusetts. That house had been built by my grandfather with his own hands, and the magical interior was filled with peculiar architectural touches, family mementos, works of art some of which were produced by family members, a considerable number of Asian decorative elements,

and treasures like brass microscopes and an exquisite automaton of a Chinese magician who could do tricks. All of it reflected that in the 19th century, the family had made a fortune in the China trade. The house even had an attached greenhouse with flowering camellias for much of the year. My devoutly Christian parents had deliberately chosen solidarity with the poor, so we lived simply. I queried my grandmother about this contrast. She explained that her husband's decision to build a house — “an unheard of thing for a gentleman to do!” she added— in the early years of their marriage was an act of love. It was a joint project that met both of their needs and passions: “My house is my thing,” was her way of explaining it without shame. I took this as license to be more materialistic than what my parents had in mind.

I will try to explain how I have sought through the years to make my living quarters warm and personal, despite a diplomatic career

that required me to move every two or three years. As members of the Mees clan, we are fortunate to be part of a privileged family. Many of us have been in the position to inherit some special things from previous generations. We are doubly blessed if our ancestors were artistic spirits, whose creations make for the most personal mementos. There are many sketches, paintings and portraits, for example, that Emma Mees van Stolk, my Dutch grandmother, made. My brother Jonathan and I have a very good idea what our father looked like as a boy, as well as our aunt and uncles. Ancestors may have had their own collecting pursuits so that we could end up with a lot of stuff, among which we might find “a thing of beauty” which, as the poet Keats said, “is a joy forever.” Or we may inherit practical objects of daily or occasional use that connect us to earlier generations. An example of this is the napkin ring that my aunt,

Leonoor Stakenburg-Mees, assigned to me on one of the many stays during our childhood at “Den Os” in Zeeland. I exclaimed: “This once belonged to uncle David, didn’t it?” Surprised, Leonoor’s response was “Yes; how did you know?” Well, just months earlier, I had come up with my own monogram by drawing a D in the left half of the letter M. It turned out it was not an original design. My uncle had come up with the exact same “DM” and scratched it into an ivory ring. Leonoor later left it to me.

Recently, my cousins generously gave me a portrait of David, 1924-1945, painted by his mother after he was killed at the end of the war. It means a lot to me because in 1958, as the first boy of the next generation, I was named after him. My father, Jacob Gregorius Mees, rarely spoke about the war years. He did tell us that on May 10, 1940, he had climbed onto the roof of his parental home and saw Rotterdam burn all around him. That made an impression on me. I am glad that I also inherited a different view of the city. That is the wide Rotterdamum print from the last decade of the 17th century.

• David Mees

From my American great-grandfather, also an artist, I inherited three clocks, one of which, a 200-year old French skeleton clock, ticks away in my living room.

Not hanging on the wall currently is his painting of his young son, my grandfather, as a long-haired little boy. He has a remarkable resemblance to pictures of my mother when she was a little girl and to my niece Rosa Mees at that age. Like genes through which we trace personalities or facial traits, inherited objects can also help us understand where we come from. They play a part in giving us our identity, and help us explain to ourselves and to others who we are. When one moves to a new place, learning about the people there and asking questions is a crucial element in building understanding, as well as a new circle of acquaintances and friends. So is telling people about oneself, where one comes from and what one’s interests and passions are. Possessions from one’s culture or things of beauty can help explain the story.

My job as cultural attaché brought me in contact with countless fascinating people, some of whom were artists. If I liked their work, I sometimes ended up buying pieces from them. In Sarajevo in 1990-’91, before the civil war, I befriended Edin Numankadić. He painted abstractions that I liked a lot. On the day in 1996 when I returned to the city with trepidation because of the loss of life and the destruction, Edin was by chance the first person I bumped into on the street: a happy moment! We made a plan for a visit to his studio. He recounted that during the years of shelling he had made hundreds of minimalist “traces” paintings, which he showed me. They were almost entirely colorless, and one could vaguely make out that there were words in and under the paint. He explained

that his point to the attackers was: “you will never erase our culture!” Three pieces from that series hang in my bedroom.

Living in many countries has provided me with irresistible opportunities to acquire things of beauty: A ridiculous number (I could not help myself!) of tribal rugs, South Asian brassware, ceramics, and the occasional art pieces, as well as furniture that I requested to be made to my specifications in Tanzania and Pakistan. In my living room is a coffee table with a surface of African blackwood. In Peshawar, I discovered a thriving tradition of furniture-making in which they use the beautiful Indian rosewood. I just did not like the colonial style of furniture. So I brought books with favorite designs to an amiable Kashmiri craftsman, and he agreed to build me a Frank Lloyd Wright sofa with two chairs, as well as several Rietveld chairs. Every Saturday, I would drive over to his workshop to see how the work was coming along. As you can see, the sofa is utterly practical with the built-in side surfaces. The chairs meet my requirement to be able to sit askew if I want to, with my legs slung over the side.

Among the acquisitions are mystery objects: when I ask visiting friends to guess what two rounded bronze objects next to the French clock are, they quickly discover by handling them that they're bells, loud ones at that. But so far, no one has guessed that they're actually elephant bells from India. In Afghanistan in the bazaar, I came upon this tiny bronze(?) face. The merchant could not tell me anything about its age or purpose, but I liked it and thought he deserved a little pedestal.

At the bottom of my small cabinet of curiosities, is a curiosity I created simply by stacking found objects: two urchin shells topped off by a carefully gutted lychee. In the corner behind it is another mystery object, in which I combined a necklace and a bracelet made from folded paper and elastic thread by the Dutch artist Nel Linssen.

Speaking of stacking or combining, in India my brass-seller, Mr. Kumar, who I am still in touch with through Facebook, sold me four old, wonderful Bengali water jugs. I said I needed his help to turn them into lamps, and made it clear that no holes should be drilled in them for the electrical wire. He said he could get a craftsman to turn wooden pieces on a lathe that would fit in the openings and not damage the jugs. Each lamp would have a rod sticking out of the wood, topped by a fitting for a lightbulb. I could not, however, envision combining these beautifully curved brass shapes with straight rods. The solution? I bought four brass candleholders and sacrificed them to make a pleasing transition from jug to lightbulb-fitting, covered by a lampshade.

What if we like to think of ourselves as having modern taste, despite a tendency to over-accumulate stuff? The answer is storage and circulation. No matter how beautiful or personal things are, my advice is not to display it all. Avoid clutter. And do not worry about combining objects from disparate eras and cultures. If we choose carefully, things will reflect our taste. From that flows a certain visual consistency and, one hopes, harmony and warmth. Sometimes the modern is hidden in the old, like the two small, elegant Shaker tables that the craftsman in Peshawar also made for me, or this front of an antique Persian jewelry bag, which, to my eye, has a contemporary looseness of design.

When one finds oriental bags that are entirely intact, one can use the back instead of the busier front. The back often has an elegant design. Also, avoid hanging/placing many small art pieces or decorations, and try to include a few large elements. That will give the eye some rest. Lastly, and perhaps absurdly, don't forget that water-resistant art may suit the bathroom!

Here is a piece of German pop art that I bought a few months ago from Berlin-based artist Silke Thoss. She used acrylic paint on papier-mâché, and it floats on bath-water.

Don't ask me how I know.

■ David Mees, Berlin, April 2026

De doorgestreepte familie

Onze Japanse staak is in de familie Mees om verschillende redenen heel lang niet geaccepteerd geweest. De redenen daarvan zijn een weerspiegeling van de ontwikkeling van maatschappelijke zienswijzen op wat als familie beschouwd wordt.

Onze betovergrootmoeders waren Kine Takezo san en Mai Miyasaka san. In Japan gebruikt men altijd het eervolle toevoegsel san bij het noemen van personen. Omdat bij het direct aanspreken ook het honorische O voorop gaat, onstond uit de meisjesnaam Kine in het verbasterde Japans der Nederlanders de naam Okino. Zij waren de musumes - dochters die een in Azië gangbaar tijdelijk contractueel huwelijk aangingen - van onze betovergrootvader Rudolf Adriaan Mees (1837-1903), die in 1860 naar Yokohama vertrok om aldaar in het net voor Westerse handel geopende Japan als koopman zijn geluk te zoeken. Doordat een Westerling contractueel verplicht was voor zijn musume een spaarrekening in te richten, kon de vrouw na enige jaren met de zo angespaarde bruidschat een veel betere partner op de Japanse huwelijksmarkt vinden. Voor Japanse vrouwen was dit een zakelijke overeenkomst en onze Westerse ideeën over liefde waren daarin niet a priori gevraagd. Een uitvoeriger bericht daarover in de Kronieken van 2006, 2008 en 2019.

Afb. 1: Kine Takezo. Ca. 1879 in Yokohama.

Afb. 2: Mai Miyasaka. Ca 1883 in Parijs.

Nadat Rudolf Adriaan in 1868 en O Kine hun eerste zoon Rudolf kregen, verliet hij in 1870 voor een jaar Japan vanwege psychische problemen om zich in Nederland te laten behandelen. Toen hij daarna in Yokohama terugkwam, ging hij een relatie met Mai Miyasaka aan, met wie hij 1872 een tweede zoon, Yastarro (met roepnaam John), kreeg. In 1874 erkende hij beide kinderen, waardoor een latere levensweg van hen in Europa mogelijk werd. Omdat buitenlanders in die tijd niet met Japanners konden trouwen, waren de kinderen geen wettelijke kinderen, wat hun van het erfrecht uitsloot. Hij heeft beide zonen na elkaar naar Nederland gebracht en bracht ze als pleegkinderen in het gezin van zijn broer Mari onder. Bij de tweede tocht is Mai Miyasaka san zelfs meegereisd naar Europa. In beide gevallen is het nauwelijks mogelijk zich voor te stellen, wat dit in de bestaande koloniale context zeer gebruikelijke smartelijke afscheid van de kinderen voor de moeders betekende. Rudolf Adriaan keerde terug naar Yokohama en verbleef daar de rest van zijn leven in armelijke omstandigheden, financieel ondersteund door zijn zoon Yastarro die in Batavia leefde, totdat hij in 1903 zelfmoord pleegde.

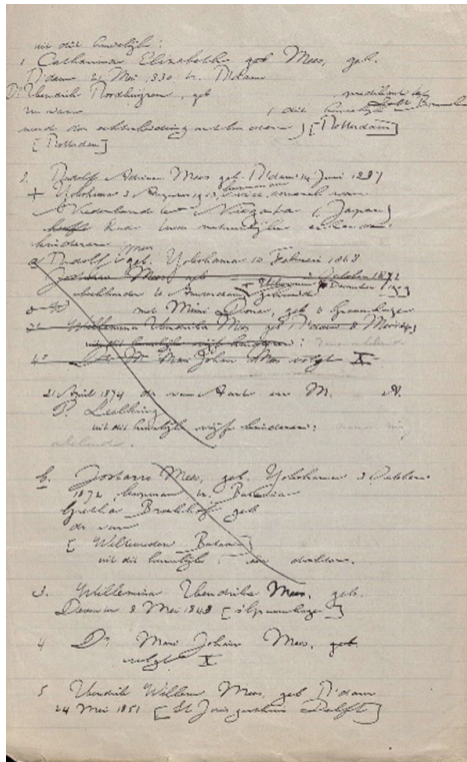
Toen daarna een kleine effecten-erfenis van Rudolf Adriaan naar de in Nederland levende kinderen en hun neven zou gaan, waren er kennelijk stemmen in de familie die vonden dat deze kinderen niet tot de familie Mees behoorden. De toenmalige patriarch der familie, Wijnand Mees (1859 - 1934) gooide er al zijn autoriteit tegenaan en zorgde ervoor dat niemand verder in de familie een aandeel claimde. Hij verklaarde rechtuit, "ik twijfel er niet aan of dezen [familie] zullen ook hierin toestemmen". De notaris vatte het resultaat zo samen: "Die erfgenamen zouden zijn zijne kinderen

als zij wettige kinderen waren. Wij vermeenen in uw geest te handelen door [aan] die onwettigheid voorbij te zien en het vaderlijk erfdeel aan die kinderen uit te keren evenals of zij wettige kinderen waren". Daarmee legde Wijnand Mees de grondslag voor een lange weg naar familiale erkenning van een Mezentak, die v r buiten het toenmalige Westerse maatschappelijke normenstelsel was ontstaan.

Toen men bij de redactie van het "Blauwe Boekje" Nederlands Patriciaat in 1917 voor de keus stond onze tak op te nemen of niet, werd de weerstand in het establishment tegen deze familietak goed zichtbaar in het voorbereidende manuscript. De beide kinderen Rudolf en Yastarro werden in het manuscript eenvoudigweg doorgestreept (afb 1). De publicatie zelf hield het kort over Rudolf Adriaan: "Hij had twee erkende kinderen" (afb. 2). In een familie die indertijd zijn zelfbewustzijn vooral uit zijn deelname aan het bankiers- en verzekeringswezen putte, hadden deze "zwarte Mezen" geen plaats.

**2. Rudolf Adriaan Mees, geb. Botterdam 14 Juni 1837,
koopman en vice-consul van Nederland te Niegata (Japan)
† Yokohama 3 Aug. 1903. Hij had twee erkende kinderen.**

Afb. 3: Nederlands Patriciaat 1917, p. 297.

Afb. 4: Manuscript van de genealogie uit 1917 met daarin de doorgestreepte familieleden Rudolf en Yastarro (CBG-Archief, Signatuur GHS 04A43, in het Nationaal Archief).

Maar ook in een publicatie die geheel onder eigen controle van de familie Mees stond werd er flink gecensureerd. In de Polvliet genealogie uit 1925 werden de beide half-Japanse kinderen weliswaar met hun naam genoemd, maar hun verschillende moeders als zijnde alléén "van een japanschen vrouw" onder het tapijt geveegd. Er was dus plotseling alleen nog maar sprake van één Japanse moeder. En omdat verder op achterkant van de enige bekende foto van een Japanse vrouw de naam "Okino" geschreven stond, werd zij quasi tot stammoeder verklaard (afb. 1). Bij afstammelingen van Yastarro in Canada stond deze foto van Okino nog in de 1980er jaren op de vleugel als zijnde hun grootmoeder. Philip Mees (1907-1993) heeft in de 1980er jaren ontdekt - vermoedelijk in de overlijdensakte van Yastarro - dat er sprake zou kunnen zijn van n g een Japanse moeder. En Henk Mees (1923-2015) vond een foto van een vrouw, die hij wel op een Chinese vrouw vond lijken. Alhoewel Philip nog in 1986 aan Yastarro nakomeling Ari  ne Courvoisier schrijft: "Er is namelijk

altijd een legende of overlevering geweest dat Yastarro van een andere moeder was dan zijn broer Rudolf hoewel de genealogieën altijd die twee als zoons van Okino hebben vermeld. Bij de afstammelingen van deze oom Rudolf van je heeft echter altijd twijfel bestaan omdat hun beider uiterlijk zo totaal verschillend moet zijn geweest, en Yastarro van een Chinese moeder afkomstig was", werd er in de Kroniek van 1987 nog sibellinisch vastgelegd, dat zowel Rudolf als Yastarro zonen waren van een entiteit "Okino/Mia Saka". Nog eens 20 jaar later viel Allard Mees (geb. 1962) in zijn cursus Japans op, dat de naam Yastarro van het Japanse woord yasutaro afstamt, hetgeen "eerstgeboren" betekent. Omdat Yastarro echter de tweede zoon van Rudolf Adriaan was, was er hier dus kennelijk iets heel grondig mis. Daarbij werd snel duidelijk, dat Mai Miyasaka g  n Chinese naam is, maar gewoon een Japanse naam. Dat beide moeders in 1925 tot één moeder versmolten werden, had natuurlijk met de toenmalige opvattingen over ongehuwde partnerschappen en onechtelijke kinderen te maken. Volgens de toenmalige maatschappelijke norm werden nakomelingen "uit den Oost" geheel in de doofpot gestopt. In deze context moet ook de dunne verwijzing naar een "japanschen vrouw" begrepen worden, want daardoor was aan iedereen duidelijk, dat hier niet verder op ingegaan zou worden.

Afb. 5: Familieleden van de Japanse Rudolf en Yastarro staken herenigd op de Mezen familiedag op 18 mei 2025. V.l.n.r.: Ron, Gaby, Allard, Rosula, Febronia.

Rond 1950 werd er gewerkt aan een nieuwe Mezen genealogie in de uitgave van het Nederlands Patriciaat, die 1951 werd gepubliceerd. Hierin werd het bestaan van Japanse nakomelingen - vergeleken met 1917 - alleen met een paar toegevoegde letters aangeduid: "hij liet twee erk. zoons na, waaruit nakomelingen".

Uit de correspondentie die in het Nationaal Archief is bewaard, wordt duidelijk, dat de criteria, wanneer iemand tot de familie behoort en of iemand een nieuw toplevel krijgt, in 1951 nog steeds sterk bepaald werd door de toenmalige maatschappelijke gezichtspunten. Het hebben van een vaste baan was bijvoorbeeld een criterium, om een nieuw level te beginnen. Het wordt ook duidelijk dat alhoewel de door Willem Mees (1882-1970) gevlmachtigde T.N. Louwen "verzucht" bij het thema "kinderen van een Japanse of Chinese vrouw" (van twee vrouwen was al lang geen sprake meer), de familie wel al geprobeerd heeft bij de uitgevers van het Nederlands Patriciaat, de Japanse tak te laten opnemen. Om de verwarring te completeren, was er nu opeens sprake van "enkele Meesen die kinderen hadden bij een Japanse of Chinese vrouw".

De verzuchting omtrent het niet opnemen van bij de Stichting bekende Meesen slaat op de nakomelingen van enkele Meesen die kinderen hadden bij een Japanse of Chinese vrouw. Ik sprak U destijds reeds hierover. Ik hoop dat het bestuur van het Centraal Bureau er alsnog toe zal besluiten voor deze nakomelingen een plaatsje te reserveren. Te Uwer bediening sluit ik de bijzonderheden dezer nakomelingen als bijlagen hierbij.

Afb. 6: Correspondentie van T.N. Louwen in opdracht van de Stichting Geslacht Mees met de uitgevers van het Nederlands Patriciaat over de opname van de Japanse tak (17. Augustus 1950, CBG-Archief in het Nationaal Archief, Signatuur GHS 04A43).

In de genealogische bijlage van de Kroniek van 1974 verschijnt door toedoen van Rudolf Mees (1931-2010) de naam Okino voor het eerst (maar nog steeds zijnde de enige moeder van Rudolf en Yastarro). Als zodanig werd in de uitgave Nederlands Patriciaat van 1983 de Japanse tak officieel in het "blauwe boekje" opgenomen. Ook toen nog waren er nog steeds ressentiments in de correspondentie waarneembaar ("die tak met een grootmoeder uit een Japans bordeel"), maar pas nadat dezelfde Rudolf Mees van de Japanse staak in de 1970er jaren tot voorzitter van de familiestichting was gekozen, kwam het thema tot rust.

De kinderen van O Kine's zoon Rudolf in Nederland - hij overleed al vroeg in 1909 - leefden in financieel zeer moeilijke omstandigheden en moesten in de periode 1910-1930 door "neef Wijnand" ondersteund worden. De kinderen en kleinkinderen van Mai Miyasaka's zoon Yastarro leefden daarentegen in Nederlands Indië. Ook hun ging het, zeker na de vroege dood van Yastarro in 1921, financieel zeer slecht. Vanuit Nederland gezien leefden ze echter achter de horizon en werden - ook omdat ze genealogisch doorgestreept waren - vóór de oorlog in de familie praktisch niet waargenomen.

De Tweede Wereldoorlog bracht grote veranderingen met zich.

De onafhankelijksoorlog in Nederlands Indië leidde ertoe dat de Yastarro staak 1958 zonder pardon uit het nieuwe land Indonesië gedeporteerd werd. Ze kwamen volkomen berooid in Nederland aan. In Nederland wachtte hen een koude ontvangst. Niet alleen omdat Nederland na de oorlog zelf genoeg problemen had, maar ook omdat er veel vooroordelen over de samenleving in Nederlands Indië bestonden, zeker aangaande de daar veel losser geldende sociale normen. Veel “halfbloed kinderen” moesten naar Nederlandse voorstellingen in de Hollandse scholen eerst maar eens geïntegreerd worden. En nogal wat van die kinderen van gemengde komaf waren ook nog eens onechte afstammelingen van daarginds.

Pas nadat Philip Mees in 1964 om gezondheidsredenen van zijn werk bij bank Mees & Hope moest terugtreden, gingen er dingen veranderen. Hij nam voor het eerst 1973 contact op met de nakomelingen van Yastarro. In de gespreksnotities van Philip Mees met de dochter van Yastarro, Amy Middelaer-Mees (1910-1982), staat: “Amy verzweeg tegenover de Japanners haar Japans bloed en aanvaardde gevangenschap in een kamp, drie jaren. Jan Jacob Middelaer (1909-1963) zat 3,5 jaar. Ze herenigden zich gevierden begin 1946”. Amy zat met haar kinderen Ariënne (1937) en Jan Willem Eduard (1933) in het kamp Kareës, Bandung op Java.

De vrouwen verbleven onder primitieve omstandigheden in interneringskampen, z.g.n. Kampongs. Deze kampen, vaak gelegen in bestaande dorpsstructuren, waren berucht om hun zware leefomstandigheden en beperkte voorzieningen. De mannen zaten vaak in krijgsgevangenkampen en moesten dwangarbeid verrichten. Dit gebeurde onder andere bij de helse Birma spoorweg, ook wel genoemd als de dodenspoorlijn, waar één op de zeven Nederlanders het niet overleefde. Hier heeft de zoon van Yastarro, Gregorius (roepnaam Godi, 1914-1978) gedurende zijn 3,5 jaar in krijgsgevangenkamp bij de Japanners aan mee moeten werken. Onder barre omstandigheden, ondervoed in de felle zon met duizenden gevangenen heeft hij aan deze spoorweg moeten werken, naast dat had hij ook nog de ziekte beriberi opgelopen tijdens zijn gevangenschap (een ziekte die ontstaat door eenzijdig te eten zoals alleen witte rijst waardoor je vitamine te kort krijgt). Men kreeg permanent slaag en at alles wat daar leefde op: ratten, muizen enz. Hij heeft dan ook een tijdje in de “dodentent” gelegen. Gelukkig heeft Godi het op het nippertje gered. Na de bevrijding zijn er vele gevangenen ondanks dat ze bevrijd waren alsnog gestorven aan het z.g.n. Refeeding-syndroom. Dit ontstond omdat ze voedsel kregen bij de bevrijding en veel zich ermee vol stopten. Maar omdat ze ernstig ondervoed waren kon hun lichaam dit niet aan. Gelukkig heeft Godi zich weten in te kunnen houden en alleen kleine beetjes gegeten. Ook Gregorius’ eerst vrouw, Corinne Scheltens (1918-1975), heeft de Kampong overleefd. Helaas hebben wij hun niet meer gekend. Godi’s zoon Ron (geb. 17-01-1954) vertelde dat deze tijd als taboe werd gezien en er vaak ook niet over gesproken werd.

Afb. 7: Godi herstellende van de Birma spoorweg, 24 april 1946.

Bijzonder pijnlijk was het feit, dat de vraag om hulp die onze Japanse familie aan de Nederlandse familie gevraagd had, nooit bij Philip aangekomen was. Dit wist Amy al die jaren niet en zo ontstond er na de oorlog natuurlijk veel onbegrip. Vooral omdat Amy kennelijk gehoord had, dat “neef Wijnand” de andere Japanse tak in Nederland - in het bijzonder Leendert Mees (1902-1990) en zijn uit Duitsland afkomstige vrouw Fientje Mees (1904-1993) - daadkrachtig financieel ondersteund had. Alhoewel Leendert inmiddels een erkende arts was en Fientje in de oorlog Joden redde, werden ook Leendert en Fientje in de genealogie van 1951 niet als Mezen erkend. Als man van de daad organiseerde Philip in 1977 meteen een aanvraag bij het steunfonds Van der Dussen van Beeftingh voor Amy. Na de succesvolle opname in het Blauwe Boekje in 1983 werd het contact door hem uitgebreid naar de verdere nakomelingen van Yastarro. 150 Jaar nadat de zonen van Kine san en Mai san van hun moeder weggehaald en naar

Europa getransporteerd werden, vond op de familiedag vorig jaar in Breukelen een heuse hereniging van beide Japanse staken plaats. Het was een zéér lange weg, die in de 1970er jaren door Philip

Mees voorzichtig werd begonnen. Dat was voor alle betrokkenen een heel bewegend moment.

De huidige discussie over wie tot de familie Mees gerekend kan worden gaat nog steeds door en focust zich - net als 100 jaar geleden - op genealogische thema's en schema's, die gestuurd worden door maatschappelijke discussies. Maar dat heeft ook gevolgen voor het niet willen of kunnen zien van diepgaande thema's aangaande wat voor persoonlijkheden deze familieleden eigenlijk zijn, wat zijn hun levensintenties, wat voor invloed kunnen hun morele daden als voorbeeld op ons leven hebben? Het hebben van een baan bij een bank of verzekering is - in tegenstelling tot de 1950er jaren - tegenwoordig geen criterium meer, of iemand ook persoonlijk succesvol is.

Bij onze Japanse tak was het maatschappelijke afkeuring van onechtelijke verhoudingen c.q. kinderen van een gemengde afkomst, financiële armoede en min of meer open uitgesproken racisme, die het weglaten in de genealogieën veroorzaakten.

Dergelijke maatschappelijke (en daaruit voortvloeiende genealogische) filters verhinderden, dat zij die van Japanse afkomst waren en weigerden een Japanse loyaliteitsverklaring te ondertekenen om daardoor als dwangarbeider bij de Birmaspoorweg te belanden, of zij die van Duitse afkomst zijnde Joden tijdens de oorlog redden - ook als familieleden waargenomen worden.

- Allardmees@hotmail.com
Rosula Mees en Allard Mees

Gert van de Sande opvolger van Peter Mees bij Mees & Zoonen.

Interview met Gert van de Sande (1940), ex-firmant van R. Mees & Zoonen Assurantiën. Hij is de opvolger geweest van mijn vader Peter Mees(1927-2007), die in 1987 met vervroegd pensioen ging. Van de Sande wordt door CEO Strijbos 'éminence grise' genoemd en door het hoofd personeelszaken bij Mees 'ons sociale kanon'.

Op een mooie lentedag in april spreek ik met Gert van de Sande in zijn sfeervolle appartement in Kralingen te Rotterdam. Fijn om bij deze 75e Kroniek met een goede collega en opvolger van mijn vader terug te kijken op hun 12-jarige samenwerking. Ook is van de Sande een trouwe lezer van de Mezenkroniek.

J.M: Hoe lang heeft u samengewerkt met mijn vader?

G. van de S: In 1975 begin ik bij Mees & Zoonen, jouw vader gaat in 1987 met vervroegd pensioen. Ik heb twaalf jaar met hem samengewerkt. Na een studie economie met een specialisatie in geld, krediet en bankwezen, wat mij meer geschikt maakte voor het bankwezen, kom ik in 1970 toch bij de verzekeringsbranche als 'marine underwriter' terecht. Dat houdt in: alles wat met haven- en scheepvaartverzekeringen te maken heeft. Casco valt daar ook onder. Eerder was ik werkzaam als accountmanager bij Van Marle, een assurantiebedrijf en overgenomen door Mees & Hope Groep van Verzekeringsmaatschappij Stad Rotterdam, nu ASR.

Toen ik in 1975 bij Mees & Zoonen als accountmanager startte, kreeg ik veel cliënten waarvan Peter contactdirecteur was. Ik kon toen, om een voorbeeld te noemen, niet alléén lunchen met Swarttouw, directeur van ECT, een groot containerbedrijf, maar wel met jouw vader erbij. Geleidelijk aan word ik de contactdirecteur. Er is geen overdracht, ik groei op een natuurlijke wijze door.

Impasse

Ik zoek dus wat verbreding, zo kom ik bij Mees terecht, waar toen weinig maritieme knowhow bestond. Mees & Zoonen zit in een financiële impasse, van buitenaf wordt Prik Dorhout-Mees als

• Gert van de Sande

bestuursvoorzitter aangesteld voor een reorganisatie. Jouw vader Peter krijgt als hoofdtaak respectievelijk de nieuwe acquisitie en het onderhouden van contacten met directeuren. De Monchy, mededirecteur, is voornamelijk belast met casco. Het is een moeilijke tijd voor je vader, maar hij kan zich concentreren op wat hij het beste kan: nieuwe acquisities tot stand brengen.

V.l.n.r.: Strijbos, Mees, Nijhoff, Witman, de Bruin, van de Sande.

Cowboylarzen

Ik werk veel met je vader samen. Peter's kracht is dat hij goede contacten heeft met mensen van bank Mees & Hope. Met name met de accountsmanagers. Hij is zijn carrière bij de bank begonnen en stapt al snel over naar de verzekeringsbranche. Dat levert vele goede zaken en bijzondere ervaringen op. Ik weet nog goed toen we naar Houston in Texas gingen, daar treffen we zakenlieden keurig in het pak gestoken, maar wel met grote cowboylarzen eronder.

Deze Texanen die in de Offshore Noordzeeblokken investeerden, werden gefinancierd door Mees en Hope en verzekerd via Mees & Zoonen.

Mijn vader is denk ik efficiënt in zijn werk?

Jazeker, doordat hij Mees heet en een zekere flair heeft komt hij overal binnen. Voor de acquisitie is dat erg belangrijk. Twee dingen zijn hierbij essentieel zegt Peter bij zijn afscheid in 1987: "een kwalitatief goede offerte op tijd te leveren in een aantrekkelijke smetteloze vorm". Wat hij ook doet bijvoorbeeld is kleine krantenknipsels van investeringen op het bureau van medewerkers leggen, dat irriteert sommigen, want ze hebben al werk genoeg. Ik neem die 'hinderlijke' gewoonte met genoeg van hem over.

• Peter Mees

Cliëntendagen

Hij organiseert graag en met verve de cliëntendagen. Bijvoorbeeld in top locatie Slot Zeist met goede sprekers uit het zakenleven en de politiek. Met mensen als De Brauw, Bolkestein en Martine Bijl als vaste entertainer, met een uitstekend menu en alles tot in de puntjes geregeld, samen met de onovertroffen Corrie Bossinga, zijn belangrijke secretaresse. Zelf noemt hij een van de hoogtepunten de cliëntendag in de Wittenburg voor de opening van ons kantoor in Jakarta.

Met een Indische rijsttafel en Balinese dans.

Later neem ik het contactdirecteurschap over van hem, we hebben een beetje dezelfde interesse. Ik ben jouw vaders opvolger. En ook ben ik naast het relatiebeheer, het accountmanagement de vertegenwoordiger in het internationale overleg. Dat heette de Johnson & Higgins chain, later Unison. Ik reis veel en vergader enkele keren per jaar in Amerika en in West-Europa. Jacob Mees, jouw grootvader, heeft nog het zelfstandig relatiebeheer ontwikkeld.

Wat waren hoogte- en dieptepunten?

Een van de eerste grote successen was in 1959 het binnenhalen van Dupont als klant. Andere grote cliënten zijn Pakhoed, Mars, Siemens, de Postbank. Ik weet nog goed dat jouw vader de presentatie bij Dupont in een luxe leren map heeft gestopt. Firmant Fockeman André vroeg zich af of dat niet te duur was. 'De Mezen ben zunic' was het credo. Zo is het bedrijf ook groot geworden, altijd het midden houden. Geen excessen. Andere grote naoorlogse opdrachten waren de Contractor Allrisk (CAR), voor de aanleg van het pijpleidingennet van de Gasunie en de CAR. En verzekeringen voor de Hoge Snelheidslijn (HSL).

- Doop roeiboot De Racemees v.l.n.r.: Aad Strijbos, Peter Mees, Emma Mees, Gert van de Sande.

PTT-order

Vlak voor zijn afscheid is een van de grootste aanwinsten van na de oorlog de PTT-order geweest. Gedurende anderhalf jaar is dit het resultaat van een werkgroep van negen man, die wekelijks anderhalf jaar samen komen om adviezen aan de PTT voor te bereiden. Peter Mees heeft een goed contact met directeur- generaal Wit van de PTT. Een uitstekende klik, dat helpt, beiden hebben oog voor kwaliteit.

Tegenslagen zijn er ook geweest, om enkele voorbeelden te noemen: grote miljoenen schades bij DSM in Heerlen, door een grote brand met vele doden en later bij machinebedrijf Stork. En het zinken van het nieuwe cruiseschip Prinsendam van de Holland Amerika lijn. Een andere grote schade, zowel op het menselijke als op het materiële vlak, is het vliegtuigongeluk in de Bijlmer in 1992. Bij de dieptepunten horen ook de vele overleden directieleden tijdens hun werkzaam leven, als de heren Briaire, Witman en van Holten beiden van de ABN. En een belangrijke man als Aad Strijbos, die CEO werd na de tijd van jouw vader. Hij is helaas kort na zijn pensioen al op 68e- jarige leeftijd onverwachts overleden. Hij heeft zich opgewerkt van 'juniorsluiter' tot directievoorzitter van Mees & Zoonen. Strijbos leidde Mees Assurantiën naar onze samenwerkingspartner Johnson & Higgins.

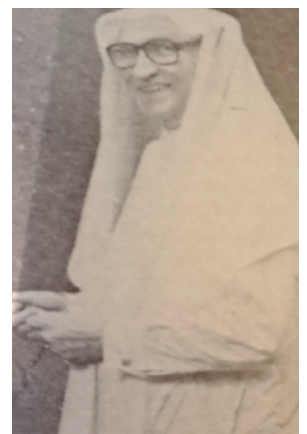
- Gert van de Sande waarna ik met vervroegd pensioen ben gegaan. Door 9-11 schenken we geen champagne en hebben wij een minuut stilte gehouden om de slachtoffers te gedenken.

Arabier

Je kent het verhaal van Peter die voor zaken naar Saoedi-Arabië gaat. Terug in Nederland komt hij in een Arabisch kostuum op kamelenleren sandalen de vergadering binnen. Wij herkennen hem eerst niet en behandelen hem als hoge gast. Tot grote hilariteit!

Twin Towers

Een van de grootste dieptepunten is de aanslag op de Twin Towers in New York in september 2001. Marsh & McLennan, de grote Amerikaanse assurantiemakelaar, die Johnson & Higgins heeft overgenomen wordt ernstig getroffen door de aanslag op de Twin Towers. Zij houden kantoor in de bovenste verdiepingen en verloren ongeveer 300 medewerkers, waaronder dierbare Amerikaanse collega's. De dag erna is mijn afscheidsreceptie na 31 werkzame jaren,

Wat doet u buiten het werk?

Ik houd van lezen en ben erg geïnteresseerd in literatuur uit de Tweede Wereldoorlog. Een niet zo bekende schrijver als Jan Brokken vind ik erg goed. Ik ben actief geweest met roeien, hockey, tennis en nog steeds golfen. Tijdens mijn werkzame leven organiseren we bij Mees de Regatta, een roeiwedstrijd tussen Rotterdam en Amsterdam. Ook doen we mee met de Rotterdamse Marathon en hebben een Mees voetbal- en hockeyteam. Bij de meeste van deze activiteiten ben ik betrokken en heb ik ook in het bestuur gezeten.

Hoe zou u mijn vader het beste karakteriseren?

Hij is erg doelgericht, een doorzetter met stijl. Corrie Bossinga zijn loyale secretaresse is erg belangrijk voor hem, zowel in zaken als privé in moeilijke tijden. Zij kan hem goed in toom houden. Op zakelijk gebied is hij een beetje brutaal als het nodig is, maar ook bescheiden. Dat klinkt wat tegenstrijdig.

We hebben ook wel eens onenigheid, dan zei ik: 'Peter, houd eens op met je firmanten-manieren'. Ethisch is hij betrouwbaar. Een voorbeeld: toen hij naar Saudi-Arabië ging op een zakenreis, heeft hij geweigerd om een niet-Jood verklaring te tekenen. (J.M)

Een goede gastheer, twee keer ben ik met mijn vrouw bij hem op bezoek geweest in zijn vakantiehuis 't- Meezennest in Westenschouwen in Zeeland.

Vroeger werden de bedrijven gerund door de procuratiehouders. Zij waren de pausen op de afdeling. Na de reorganisatie eind jaren zeventig is er een memo rondgestuurd door twee belangrijke directeurs, dat zij voortaan bij hun voornaam genoemd wilden worden. Peter ging daar na enige gewenning goed mee om.

Heeft u nog contact met oud-medewerkers?

Ik zie regelmatig nog een man of tien, met partners vaak. Een van de gangmakers is Aad Meijburg, die vorig jaar plotseling overleden is. Aad Strijbos ging een jaar na mij weg en is zich toen bezig gaan houden met goede doelen. Ook haalt hij het oude managementteam jaarlijks bij elkaar. Al met al heb ik een boeiende gevarieerde tijd gehad bij Van Marle, Mees & Zoonen en later bij Johnson & Higgins/ Marsch."

Bij het afscheid nemen spreken we af samen binnenkort naar een tentoonstelling van de Mezen attributen te gaan, die geëxposeerd worden in het Amsterdamse ABN AMRO MeesPierson kantoor.

■ Jaap Mees jaapmees@online.nl

De Stem van de Stad, nieuwe documentaire van Jaap Mees waarin Goudse dichters aan het woord komen.

Als inmiddels te doen gebruikelijk, tref ik Jaap wederom bij het koffiehuis naast het Concertgebouw in Amsterdam. Intussen een vaste plek waar we over de Mezen, Rotterdam en alles wat daarmee verbonden is, spreken. Dit jaar is extra belangrijk want de Kroniek nummer 75 zal dit jaar verschijnen, een jubileumnummer dus. Daarnaast, wil Jaap me graag bijpraten over zijn laatste productie als filmmaker, waarin hij op zoek gaat naar dichters uit zijn woonplaats Gouda.

Na zijn laatste bijzondere documentaire over Jan Mankes (Voelbaar Licht) uit 2023, heeft Jaap een nieuwe film. Een aantal jaren terug schreven we al in de Kroniek over een van Jaap's eerdere documentaires 'Het licht van Tabor' (2013). Jaap is, naast eindredacteur van onze Kroniek, filmmaker en

freelance journalist. Hij voltooide de Academie voor de Journalistiek in Tilburg en de Filmacademie in Londen (regie/scenario) en maakte diverse korte en lange films, met name documentaires. Sommigen zijn vertoond in internationale filmfestivals in onder andere Dublin, Londen, New York, Washington, Sitges, Montreal, Utrecht en Manchester. Nu schrijft hij voor de digitale media Reporters Online, Blendle en <https://substack.com>. Zie meer over het werk van Jaap op zijn website: <http://www.free-spirits-film.eu>.

Stem van de Stad

Deze nieuwe documentaire is gemaakt door Jaap Mees, Marcel van den Tooren en Jelle van Kleef en combineert op indringende wijze een inkijkje in de dichtersscene van Gouda en hoe poëzie verweven is geraakt met de Goudse stadscultuur. Gouda is een stad met een lange historie, gelegen tussen Rotterdam en Utrecht en beroemd vanwege zijn kaasmarkt, historische binnenstad met Gotisch stadhuis. Maar Gouda kent ook een rijke poëzie traditie met namen als Coornhert, Erasmus en Leo Vroman.

De film combineert voordrachten, beelden van de stad, interviews en volgt onder meer stadsdichter Jeffrey van Geenen vanaf 2023 tot aan de overdracht van het stadsdichterschap aan Chris Bellekom eind 2024.

Interviews met diverse dichters van de laatste twee decennia komen voorbij en geven mooi inzicht in de bijzondere kwaliteit, diversiteit en levendigheid van het Goudse dichters gilde, zoals door een van hen beschreven. De diversiteit springt er echt uit. Belangrijk terugkerend evenement in de film vormt het open podium Dichters op Donderdag, dat maandelijks plaatsvindt in het IJsselhuis in Gouda, regelmatig opgeluisterd door Ierse volksmuziek van eigen (Goudse) bodem. Iedereen is daar welkom, van jong tot oud, van velerlei pluimage en achtergrond, en wordt uitgenodigd om voor te dragen.

Observerende karakter

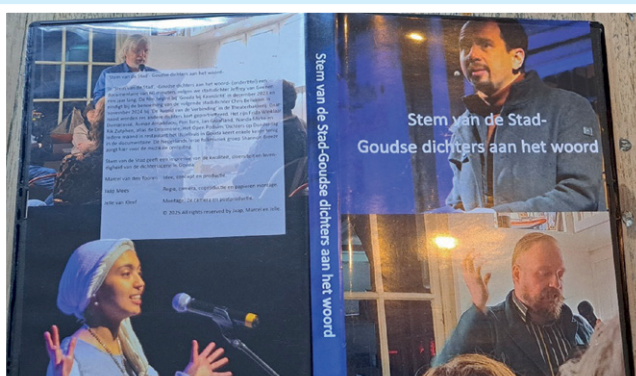
Wat me opviel is dat de film zijn kracht vindt in de combinatie van rust, het observerende karakter, de stiltes die vallen, en de gedichten die worden voorgedragen. Het voelt goed om een uur lang weggerukt te zijn uit het alledaagse leven om je onder te dompelen in deze prachtige documentaire, die zoveel positiefs uitdraagt. Poëzie is niet elitair, maar sociaal en voor iedereen bereikbaar en maakbaar en leidt tot verbondenheid, zo blijkt ook uit de woorden

van de Goudse wethouder van Vugt ("stadsdichten zit in het DNA van Gouda") die aan het slot van de film aan het woord komt als hij het stadsdichterschap overdraagt aan Chris Bellekom. Jaap, zelf al lang woonachtig in Gouda, vertelde mij dat hij zelf ook aan het dichten is geslagen, geïnspireerd door dit filmproject. Tot slot, kan ik eenieder aanraden om deze documentaire ten minste twee keer te zien. Bij een tweede keer hoor je weer zoveel meer. Dank Jaap, wederom voor een zeer geslaagde film!

■ Opgetekend door Ludo Mees (ludomees@gmail.com). Mei 2026

• Dichters op Donderdag, poëzie en muziek.

De film Stem van de Stad-Goudse dichters aan het woord- is te koop voor 10 Euro. Graag een mail sturen naar jaapmees@online.nl, dan stuur ik je na betaling een link via Vimeo met een wachtwoord. Die kun je bekijken op je PC, Smartphone of laptop.

Noem het een gedicht

van Jeffrey van Geenen,
stadsdichter Gouda 2023 /2024.

*Voor je nog iets zegt
noem het een gedicht*

*Wat je ook te vertellen hebt
laat over aan de ander
welke kleur de ogen hebben
waar de zon je huid raakt
hoe het prille gras ruikt
of noem exact wat je bedoelt*

*kijk maar
schrijf juiste woorden bij het perfecte plaatje
hussel de volgorde in je verkooppraatje
maak een grapje in een App naar een vriendin*

*vorm een zin door te spelen met woorden
schets het wolkenstapelend vaag
of hou het puntsgewijs en doelgericht
maar deel het mee
laat het lezen
noem het een gedicht*

Architect Marijn Mees over circulair bouwen in de praktijk.

Nederland heeft een enorm tekort aan woningen en een gigantisch overschot aan CO2-uitstoot. Wat die twee vraagstukken verbindt is de oplossing die circulair bouwen met hout biedt. Architectenbureau MEESVISSER uit Amsterdam levert dit jaar hun eerste grote houten woningbouwproject op: De Koffiefabriek. Het is Paris-Proof, energieneutraal, met toepassing van hergebruikte materialen, natuurinclusief en rainproof. Een project dat in alle opzichten de grenzen opzoekt van wat op dit moment qua duurzaamheid mogelijk is.

MEESVISSER

Ik richtte MEESVISSER in 2015 samen met Uda Visser op, nadat we jarenlang hadden samengewerkt bij een groot bureau in Amsterdam. Onze interesse in houtbouw bestond toen al veel langer. Uda bouwde haar eigen houten huis in Amsterdam. Bij mij werd het zaadje geplant tijdens een stage in Rotterdam, begin jaren 2000. Daar werkte ik aan een experimentele woning bovenop Las Palmas op de Kop van Zuid, gebouwd met Dickholz, wat we nu kennen als Cross Laminated Timber (CLT). Platen van kruislings verlijmde vurenhouten planken maakte een hele andere manier van bouwen mogelijk: geprefabriceerd als een bouw pakket, met grote vormgevingsvrijheid. De voordelen van prefabricage en de bijzondere kwaliteiten van een op maat gemaakt ontwerp waren met dit materiaal geen tegenstelling meer. Daarbij sprak mij vooral ook de kwaliteit aan: stoer, robuust, warm en aanraakbaar.

- Uda en Marijn Mees

Houtbouw

Dat we ruim twintig jaar later pas ons eerste grote houten woongebouw realiseren, zegt veel over hoe langzaam de bouwsector verandert. Terwijl de urgentie enorm is. De bouw is verantwoordelijk

voor ongeveer 40 procent van de mondiale CO₂-uitstoot. Vanuit de klimaatdoelen van Parijs zijn inmiddels CO₂-budgetten voor de sector vastgesteld en daaruit valt eigenlijk maar één conclusie te trekken: we zullen structureel circulair en bio-based moeten gaan bouwen. Hout speelt daarin een belangrijke rol. Het komt uit een hernieuwbare bron én slaat CO₂ op. Een houten gebouw funktioneert daarmee feitelijk als langdurige koolstofopslag. En hout is in overvloed beschikbaar: de jaarlijkse oogst uit duurzaam beheerde Europese naaldbossen levert genoeg hout voor ca.1 miljoen houten nieuwbouwwoningen. Maar de praktijk is weerbarstig. We doen verschillende pogingen om houten gebouwen van de grond te krijgen, maar het gevoel van urgentie ontbreekt nog vaak, het wordt als riskant gezien of we lopen vast op de bouwkosten.

De aanbesteding

In 2021 dient zich een geweldige kans aan. De Gemeente Amsterdam, die hoog inzet op duurzaam bouwen en een voorloper is op dat gebied, schrijft een aanbesteding uit voor een kavel met daarop woongebouw met 70 appartementen werkruimtes voor kleinschalige maakindustrie. Er moet een ontwerp worden ingediend dat voldoet aan de beste combinatie van architectonische kwaliteit en duurzaamheid

en dan met name energiegebruik en het toepassen van bio-based (lees natuurlijke) en hergebruikte materialen. Bouwen met hout is hier niet meer een optie, maar een voorwaarde om te kunnen winnen. Na een selectieprocedure bleven we over als een van de laatste drie bureaus.

We formeren een groot team met projectontwikkelaar, duurzaamheidsadviseurs, constructeurs, belegger, landschapsarchitect en ontwerpers van ons bureau en gaan aan de slag met deze complexe duurzaamheidspuzzel. Maar we zetten vooral ook in op een ontwerp met een hoge woonkwaliteit. Uiteindelijk is niks duurzamer dan een gebouw waar langjarig gebruik van wordt gemaakt en dat niet na de standaard termijn van 30 jaar gesloopt hoeft te worden.

Ons ontwerp is gebaseerd op een nieuw en innovatief houten bouwsysteem met geprefabriceerde woningen van Lister Buildings, ook onze opdrachtgever. Een startup die met een nieuw circulair ontwikkelingsmodel zowel initiatiefnemer, ontwikkelaar, investeerder, bouwer als eigenaar wil blijven. Daarmee kijken ze naar waarde op de lange termijn, een voorwaarde om echt duurzame keuzes te maken.

Na drie maanden keihard werken dienen we het ontwerp in. Een gebouw van zeven lagen in een U-vorm rond een opgetilde groene hof die via twee grote poorten verbonden is met de straat. Stedelijk en stoer van buiten, groen en intiem aan de binnenzijde. Ruime appartementen van twee lagen met loggia's boven een doorlopende plantenbak die ook als luifel voor de plint functioneert. Daarboven de 40% middenhuur en 40% sociale huurappartementen. Op het dak zonnepanelen en een systeem dat regenwater opvangt en vertraagd naar het riool afvoert. De gevelafwerking maken we van verzaagde hardhouten planken afkomstig uit beschoeingen. De gevel van de plint wordt bekleed met tegels die gemaakt worden door koraalbacteriën een bindmiddel te laten produceren in een mal met steengranulaat. We moeten alle zeilen bijzetten om een zo ambitieus mogelijk plan in te kunnen dienen. Maar we komen tot een Paris-Proof ontwerp en winnen de tender. Het echte werk begint nu pas. Beloftes doen is één ding. Ze waar maken een ander, zo blijkt.

De uitwerking

Ruim een jaar later. We hebben het gebouw technisch uitgewerkt, maar lopen compleet vast. Er blijkt een enorme hoeveelheid staal nodig te zijn om de geprefabriceerde houten modules op hun plek te houden. Het gebouw is veel te duur, de risico's niet te overzien. Lister krijgt de prefabfabriek niet opgestart en in feite is het project dood. Maar de opdrachtgever geeft niet op en we formeren

een nieuw team en gooien het over een andere boeg. In een half jaar maken we een volledig nieuw ontwerp, nog steeds van hout en nog steeds circulair, maar met een efficiënter systeem van balken, kolommen en CLT-platen. De detailuitwerking heeft heel wat voeten in de aarde. De bacterietegels blijken nog te experimenteel en vallen bij een klap met een hamer al uit elkaar. De hergebruikte gevelplanken komen niet door de laatste strengere brandtesten. De her te gebruiken balustrades zijn wel te

wel te vinden, maar het strippen van de verf grenst aan een milieudelict en wie durft er garantie te geven op materialen die niet vers uit een fabriek komen? Circulair bouwen blijkt in de praktijk heel complex en ook hier staan tussen droom en daad wetten in de weg en praktische bezwaren.

De bouw

Voorjaar 2026. Bijna vijf jaar na het winnen van de tender sta ik aan de Duivendrechse vaart en kijk omhoog. Boven mij wordt de laatste hand gelegd aan de houten gevel. De bouw startte een jaar geleden en ging razendsnel. Het geprefabriceerde houten casco ging met een verdieping per week de lucht in. Hoewel het uiteindelijk gebouwde ontwerp op onderdelen zeker een compromis is, is het nog steeds een gebouw dat zich in de duurzame voorhoede bevindt en laat zien dat het met uithoudingsvermogen, inventiviteit en intensieve samenwerking mogelijk is om fundamentele stappen te zetten in het verduurzamen van de bouw. Duurzaamheid is vooral een integratievraagstuk dat van mensen vergt stappen te zetten die hun eigen belangen overstijgen. Het stemt hoopvol dat het gelukt is en ik sta hier wel met enige trots. In dit gebouw komt een heleboel samen van de ideeën en ambities die we in de loop van de jaren met ons architectenbureau hebben nagestreefd. In de tussentijd hebben we een nieuwe aanbesteding gewonnen voor een bio-based woonwijk op IJburg. Daar zijn de eisen ambitieuzer geformuleerd dus we moeten weer aan de slag om de grens te blijven verleggen richting een volledig circulaire economie in 2050.

Meer informatie over het bureau De Koffiefabriek zijn te vinden op www.meesvisser.com

■ Marijn Mees, info@meesvisser.com

Roadtrip van Mark Mees en familie door Canada en Amerika

Afgelopen zomer zijn we met het 'kleine' gezin naar Canada getrokken om onze neven en nicht, Mark, Carl en Marla weer eens te bezoeken. Het 'kleine' gezin moet ik even uitleggen. Asha en ik hebben acht kinderen. De oudste vier Meesjes uit een eerder huwelijk, zijn inmiddels 31 jaar (tweeling), 29 jaar en 27 jaar en maken nu hun eigen plannen. De jongste vier, 20 jaar (ja, ook een tweeling), 19 jaar en 17 jaar, gingen wel mee.

Oom Mark (Mauk) en tante Twyla woonden met hun gezin in Vancouver. Ze zijn kort na elkaar overleden maar de kinderen wonen nog steeds aan de westkust van Canada. Onze bestemming was dan ook Vancouver. Maar omdat we op zogenaamde 'reduced fare' tickets reizen is onze plaats in het vliegtuig niet gegarandeerd. We mogen mee indien er plaats beschikbaar is (IPB). Dat komt omdat Asha bij de KLM werkt en medewerkers de mogelijkheid geboden wordt om met het gezin tegen gereduceerd tarief te vliegen.

Erg fijn natuurlijk, maar de keerzijde is dat je de reis zorgvuldig moet plannen. Vancouver is een drukke bestemming dus, dachten we, gaan we naar Toronto, huren een auto en hoppen dan door het mooie Canada naar de westkust.

Wat in onze planning begon als een familiebezoek werd een uitgebreide roadtrip. In iets meer dan

drie weken reden we zo'n 8600 kilometer door een geweldig mooi land, met veel natuurschoon en mooie, iconische steden.

Onze reis startte vanzelfsprekend bij de Niagara-watervallen nabij Toronto. Een geweldig gezicht en een must see als je toch in Toronto bent. De volgende stop was in Sudbury waar de 'Big Nickel' te zien is. De stad was bekend om de nikkelmijnbouw en om dat in herinnering te houden is een enorme, 9 meter hoge, Canadese 5-cent munt gemaakt.

In White River, het volgende plaatsje van ons avontuur, kwamen we Winnie the Pooh tegen. Winnie, een klein beertje, werd in White River gekocht door een dierenarts die op doorreis was naar zijn woonplaats, Winnipeg. Het diertje kreeg de naam van zijn woonplaats en werd uiteindelijk in de dierentuin in Londen een wereldberoemde beer.

Daarna reden we door naar Saul Ste Marie. Een interessante stad omdat het zowel een Canadees als een Amerikaans deel kent, beiden onder de naam Saul Ste Marie bekend, maar het Canadese deel ligt in Ontario en het Amerikaanse deel in Michigan. Via Winnipeg reden we naar Regina. Een plek, zo leerden we van de locals, waar bijna nooit toeristen komen. Eigenlijk best zonde omdat het de hoofdstad van Saskatchewan is en het de thuisbasis is van de Royal Canadian Mountain Police, ofwel de Mounties.

Naast de provincie Saskatchewan ligt de provincie Alberta. Amerika kent 50 Staten, Canada telt 10 provincies. De start in Alberta was indrukwekkend. Het is Dinosaur Country en dat was te zien. We reden via Brooks en Drumheller waar de Hoodoo trail te vinden is. Het is een gebied dat bekend staat als de badlands. Het is een rauw gebied met weinig groen maar de hoedjes-achtige pilaren maken het een bijzondere omgeving. Uiteraard is er in dit gebied de Dinosaur trail.

Van daaruit zijn we naar Calgary gereden. Een geweldig mooie stad en zeker een aanrader om naar toe te gaan, maar de omgeving tussen Calgary en Vancouver is 'breathtaking'. De route van Calgary, via Canmore, Banff, Jasper, Valemount en Kamloops, over de Trans Canadian Highway, is een en al natuurschoon. Lake Moraine, Lake Louise, de Athabasca Falls, de Sunwapta Falls, Maligne Lake, het een nog mooier dan het andere. Tussen Lake Louise en Jasper rijdt je over de wereldberoemde Ice Field Parkway met allemaal mooie viewpoints en gletsjers.

- Op de foto van links naar rechts: dochter Amber, dochter Christel (neemt de foto), Asha, Shawn (echtgenoot van nichtje Katie), zoon Paul, nicht Marla, ikzelf, dochter Anouk en nichtje Katie (dochter van Marla). Marla is de dochter van oom Maurits en tante Twyla. De foto is genomen in het net opgeleverde huis (die dag zelf) van Marla in Vancouver.

Uiteindelijk waren we in Vancouver, onze bestemming. Marla woont met dochter Katie, schoonzoon Shawn en kleinzoon Easton nog op de plek waar oom Mauk en tante Twyla woonden. Ze hebben daar geweldig mooie nieuwbouw gepleegd. Toen we aankwamen werd het net opgeleverd en ze zaten dus nog midden in hun verhuizing. Mark woont met Scot in een geweldig mooi appartement in White Rock.

Carel woont in Peachland, wat vlakbij Kelowna ligt en dat is vrij ver van Vancouver af. Daar kwamen we pas achter toen we in Vancouver waren, anders hadden we het in onze trip ingepland. Hij zou wel de volgende dag komen om te helpen met de verhuizing, maar helaas moesten we weer door naar onze volgende stop op Vancouver Island. Reden temeer om binnenkort weer naar Vancouver te gaan zodat we ook Carel en zijn vrouw Denise kunnen bezoeken. Carel en Mark genieten al van hun pensioen na lange carrières. Marla werkt nog in down town Vancouver. Wat een aanrader is, is zoeken naar muziek van Shawn Austin op Spotify. Shawn is een countryzanger en maakt erg goede muziek. We hebben er de rest van onze roadtrip veel naar geluisterd.

Op Vancouver Island hebben we overnacht in Campbell River. Een mooi, pittoresk plaatsje met volop mogelijkheden om walvissen te gaan kijken op een boottrip. Helaas hebben wij geen walvis-
sen gespot.

De terugreis naar Toronto verliep via de noordelijke staten van Amerika. In Seattle hebben we de Boeing-fabriek bezocht en we hebben de stad Wallace in Idaho aangedaan. Waarom? Omdat de burgemeester van de stad een plek in zijn stad heeft aangewezen als centrum van het universum. Midden op een weg die dwars door de stad loopt. Ze mogen deze benaming houden omdat niet bewezen kan worden dat ze niet het centrum van het universum zijn. Daarna vervolgden we onze reis naar Yellowstone Park. Geweldig om daarna de serie Yellowstone op Netflix te kijken, overigens. De omgeving is geweldig mooi en een absolute aanrader voor iedereen die van natuur en avontuur houdt. De steden Minneapolis, Chicago en Detroit hebben we ook vereerd met een bezoekje om daarna terug te gaan naar Toronto.

De trip was echt geweldig maar drie weken was eigenlijk wat te kort voor 8.600 kilometer. Als iemand het overweegt zou een reisschema van minstens vijf weken nog meer recht doen aan al het moois dat deze trip te bieden heeft.

Dank Mark, Scot, Marla, Katie, Shawn en Easton voor jullie gastvrijheid. We zien elkaar hopelijk gauw weer!

■ Mark Mees mark.ashamees@gmail.com

DE 'COMPLETE SONGS' VAN componist JOSEPH MARX

Het oeuvre van de Oostenrijkse componist Joseph Marx (1882-1964) verdient zonder meer een plaats tussen het werk van componisten als Hugo Wolf, Gustav Mahler en Richard Strauss. Hij schreef 151 liederen, in de periode 1901-1935. Ruim één derde is alleen in handschriften te vinden, het overige deel voornamelijk in oude drukken, die slechts op aanvraag verkrijgbaar zijn.

De composities van Marx maakten bij hun verschijnen grote indruk en werden destijds veelvuldig uitgevoerd. Na zijn dood in 1964 is hij helaas op de achtergrond geraakt. Marx gebruikte voor zijn liederen veelal teksten van schrijvers en dichters uit zijn tijd en componeerde in een laat-romantische stijl, typerend voor de periode van de Jugendstil. Een groot deel van dit repertoire is nooit opgenomen of zelfs uitgevoerd! Er zitten vele meesterwerkjes tussen en het is dus de hoogste tijd dat dit oeuvre meer bekendheid krijgt....

- Reinild Mees en Katharine Dain.
(foto Evelien van Rijn)

CD-opnames en presentatieconcert

Vanaf 2026 gaat Stichting 20ste-eeuwse Lied de 'Complete Songs' van Joseph Marx opnemen, in samenwerking met het Nederlandse platenlabel COBRA Records. Deze zomer vinden de opnames voor de 1e Dubbel-CD plaats, in de Paterskerk te Oud-Rekem (België). De veelzijdige Amerikaans-Nederlandse sopraan Katharine Dain (Edison-winnares in 2022) en de jonge Nederlandse tenor Mitch Raemaekers werken daarbij samen met pianiste Reinild Mees. Op donderdag 15 oktober is het feestelijke PRESENTATIECONCERT (aanvang 19 uur) gepland in de Amstelkerk te Amsterdam, waarbij het eerste exemplaar van de 1e Dubbel-CD wordt aangeboden aan de Oostenrijkse Ambassadeur.

Stichting 20ste-eeuwse Lied

De Stichting 20ste-eeuwse Lied, met Reinild als artistiek leider, zet zich in voor de 'revival' van liederen uit de vorige eeuw, met name uit het Interbellum. Eerder gerealiseerde opnames van de 'Complete Songs' van Erich Wolfgang Korngold, Edward Elgar, Karol Szymanowski, Franz Schreker en Ottorino Respighi werden bekroond met lovende recensies en prijzen. De Stichting is op zoek gegaan naar samenwerkingspartners om het liederoeuvre van Joseph Marx integraal op te nemen en op die manier bij het publiek onder de aandacht te brengen. Ter voorbereiding van het project reisde Reinild enkele malen naar Wenen. Ze verzamelde de partituren van de liederen, deels uit oude drukken in de archieven van muziekuitleverijen, deels uit handschriften in de Österreichische Nationalbibliothek. Het gerenommeerde Nederlands-Belgische klavierhuis Piano's Maene werd bereid gevonden om als sponsor de opnamelocatie en de concertvleugel ter beschikking te stellen. Daarnaast bieden fondsen en donateurs financiële ondersteuning.

- Joseph Marx. (Met dank aan Berkant Haydin)

Wie was de componist Joseph Marx?

Joseph Rupert Rudolf Marx (Graz, 11 mei 1882 – 3 september 1964) studeerde aanvankelijk rechten aan de Universiteit van Graz. Als jonge, virtuoze pianist was hij goed bevriend met de zangeres Anna Hansa, die een kunstenaarscafé runde als ontmoetingsplaats voor dichters, schilders en musici. Na een hartstochtelijke romance (Anna was 10 jaar ouder en gehuwd) bleef zij hem trouw gedurende de rest van zijn leven. Geïnspireerd door deze 'muze' besloot Marx op 26-jarige leeftijd om componist te worden en schreef in vier jaar tijd een groot aantal liederen, waarmee hij direct enorme waardering kreeg.

Joseph Marx werd zeer bewonderd door vooraanstaande componisten als Puccini, Ravel, Strauss, Kodály, Respighi, Schreker en Szymanowski. Zijn correspondentie met deze tijdgenoten (15.000 brieven!) wordt in de Österreichische Nationalbibliothek bewaard. Als componist liet Marx zich inspireren door de natuur van de zuidelijke Steiermark, zijn geboortestreek. Behalve liederen schreef hij orkestwerken als Eine Herbstsymphonie, twee pianoconcerten, koorwerken, kamermuziek, orgelwerken en pianomuziek. In 1909 promoveerde hij tot doctor in de filosofie aan de Universiteit te Graz. In 1914 begon Marx muziektheorie te doceren aan de Academie voor Muziek in Wenen, waarvan hij in 1922 directeur werd. Als docent leidde hij meer dan 1300 muziekstudenten op en was daarmee een van de belangrijkste muziekpedagogen van de 20ste eeuw. Hij was bovendien een van de oprichters van de Hochschule für Musik in Wenen en werd van 1924 tot 1927 de eerste rector magnificus aldaar.

Trailer

Bekijk de trailer van de 'Complete Songs' van Joseph Marx op www.20thcenturysong.com

Financiële bijdrage

Een bijdrage om dit bijzondere project te realiseren wordt zeer op prijs gesteld!
Stichting 20ste-eeuwse Lied (KvK 22204186) is aangewezen als ANBI en als Culturele Instelling.

U kunt deze QR-code scannen met de camera van uw mobiele telefoon en rechtstreeks een bijdrage doen. Of u kunt een storting doen naar bankrekeningnummer NL47 ABNA 0483 6627 63 ten name van Stichting 20ste-eeuwse Lied, onder vermelding van 'Joseph Marx Project'.

Hartelijk dank voor uw steun!

■ Reinild Mees info@reinildmees.com

Zeven maanden Onderzoek bij Harvard Medical School en Massachusetts General Hospital.

Afgelopen half jaar heb ik de bijzondere kans gekregen om onderzoek te doen bij de Orthopedie groep Hand & Arm Research Collaborative (HARC) van het Harvard Medical School/ Massachusetts General Hospital in Boston. Na een internationale sollicitatieprocedure met meerdere rondes mocht ik hier starten. Mede dankzij de steun van het Van der Dussen van Beeftingh Fonds kon ik deze waardevolle ervaring vervolgens ook daadwerkelijk opdoen, en daar ben ik ontzettend dankbaar voor.

Tijdens mijn stage heb ik gewerkt aan verschillende onderzoeken rond breuken van de elleboog. In begrijpelijke taal gaat het om vragen als: hoe genezen bepaalde breuken, welke behandelingen zijn het beste en welke risico's spelen daarbij een rol?

Zo onderzocht ik ernstige elleboogbreuken bij zeer kwetsbare oudere patiënten. Een operatie kan bij deze groep vaak meer nadelen dan voordelen hebben. Daarom heb ik gekeken wat er gebeurt als deze breuken niet geopereerd worden. De resultaten laten zien dat veel van deze patiënten, ondanks de breuk, toch een verrassend goed functioneel herstel bereiken, zonder de grote risico's van een operatie.

Elleboogbreuk

Daarnaast heb ik een overzicht gemaakt van een zeldzamere elleboogbreuk, de zogenaamde "capitellum fractuur". Dit is een klein maar belangrijk stukje bot in het ellebooggewricht dat nodig is om goed te kunnen buigen, strekken en draaien.

Ik heb de verschillende behandelmethoden vergeleken, zodat artsen wereldwijd beter kunnen inschatten welke aanpak het beste is voor hun patiënten.

Verder heb ik meegewerkt aan een groot literatuuronderzoek waarbij meer dan 12.000 wetenschappelijke artikelen werden bekeken. We onderzochten waarom patiënten vaak "verdwijnen" uit lange termijn studies, en wat dat betekent voor de betrouwbaarheid van de resultaten. Tot slot mocht ik ook bijdragen aan fundamenteel onderzoek naar hoe verschillen in de anatomie van de elleboog invloed hebben op breuken en krachten in het gewricht.

Boston

Deze stage heeft geleid tot meerdere wetenschappelijke artikelen, waarvan ik er twee als eerste auteur mocht schrijven en vier als tweede of derde auteur. Deze artikelen zullen hopelijk binnenkort worden gepubliceerd. Het was niet alleen enorm leerzaam, maar ook heel inspirerend om als student met een internationaal team van toponderzoekers en artsen samen te werken.

Naast het vele en intensieve onderzoek heb ik ook volop genoten van alles wat Boston en de om-

geving te bieden had. Zo heb ik meerdaagse hikes gemaakt door de White Mountains, een lange afstand “trailrun” gedaan, verschillende sportwedstrijden bezocht, deelgenomen aan congressen en de verschillende musea bezocht. Deze ervaringen maakten mijn tijd in Boston niet alleen leerzaam, maar ook ontzettend leuk en onvergetelijk.

Mijn toekomstplannen zijn om in februari 2026 mijn studie geneeskunde af te ronden. Daarna hoop ik een promotieonderzoek te kunnen doen bij MGH/Harvard Medical, rond het 3D-printen van botonderdelen in gewrichten. Dat is een veelbelovende techniek die in de toekomst kan helpen bij het behandelen van grote botdefecten, bijvoorbeeld door een ongeluk of een tumor. Uiteindelijk hoop ik in Nederland als traumachirurg in een academisch centrum te kunnen werken.

Ik wil het Van der Dussen van Beeftingh Fonds nogmaals van harte bedanken voor hun gulle steun. Dankzij deze bijdrage heb ik deze unieke en onvergetelijke ervaring in Boston kunnen opdoen.

■ Tijn Versteeg, zoon Ines Mees
Tjp.versteeg@gmail.com

Privacy van ggz-patiënten is in het geding door gegevensverwerking van NZa

OPINIE

Privacy De Nederlandse Zorgautoriteit gaat te ver met het verwerken van gegevens over ggz-behandelingen, schrijft Zita Mees. Dat tast het vertrouwen in de GGZ aan.

- Zita Mees, Gepubliceerd op 5 december 2024, (NRC)

De kans is klein dat een ‘HoNOS+-vragenlijst’ u iets zegt. De kans is aanzienlijk groter dat ook uw persoonsgegevens in deze vragenlijsten zijn verwerkt. Tussen 1 juli 2022 en 1 juli 2023 waren namelijk alle zorgaanbieders binnen de ggz verplicht om deze vragenlijsten over hun patiënten in te vullen en te delen met de Nederlandse Zorgautoriteit (NZa). De lijsten bevatten de psychische klachten en problematiek van bijna 800.000 Nederlanders; medische persoonsgegevens dus.

• Zita Mees, jurist en kunsthistoricus.

De reden dat de NZa die lijsten wil hebben, is om de wachtlijsten in te korten – vooral voor patiënten met complexe problemen. De vragenlijsten verdelen de zorgvragen van patiënten in categorieën. Door een algoritme met de vragenlijsten te trainen kan deze de zorgvraag gaan voorspellen. Op die manier zou de zorg op voorhand efficiënter kunnen worden ingekocht en bekostigd, wat zou moeten leiden tot kortere wachtlijsten. De NZa heeft de bevoegdheid deze vragenlijsten te verwerken op grond van haar wettelijke taak van markttoezicht op de gezondheidszorg, vastgelegd in de Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg) en de daarop gebaseerde Regeling GGZ & FZ (forensische zorg).

De verplichte aanlevering gold een jaar, zodat de NZa voldoende gegevens had om een algoritme te ontwikkelen. De verwerking en bewaring van de aldus verzamelde gegevens vindt nu wel nog steeds plaats door de NZa. Daar komen geen nieuwe gegevens meer bij, inmiddels geldt nu dat de zorgaanbieder in diens eigen registratie de vragenlijsten moet registreren, maar ze niet aan meer aan de NZa hoeft door te spelen – ze zijn voor intern gebruik.

In juli 2023 zijn enkele behandelaren, patiënten en belangenorganisaties een collectieve rechtszaak tegen de NZa begonnen, waarin begin 2025 uitspraak wordt verwacht. De eisers vinden dat de verwerking van de HoNOS+-vragenlijsten door de NZa een schending is van hun recht op privacy, omdat de NZa daarmee afbreuk doet aan de vertrouwelijkheid en veiligheid van de behandelrelatie en van de ggz in het algemeen.

Inbreuk moet ‘noodzakelijk’ zijn

Uit mijn afstudeeronderzoek is gebleken dat de eisers een sterke zaak hebben. Het recht op privacy

is vastgelegd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM): „Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven [...]”. Dit artikel geeft de scheiding aan tussen burger en overheid, cruciaal voor onze democratische rechtsstaat. Onder die bescherming valt ook de verwerking van persoonsgegevens, uitgewerkt in de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG).

Inbreuk op het privacyrecht mag alleen als voldaan is aan enkele wettelijke vereisten. Aan die vereisten is in dit geval slechts deels voldaan. De gegevensverwerking is verankerd in de Wmg en de Regeling, én de NZa behartigt met de gegevensverwerking een legitiem belang dat past binnen haar taakstelling: de bescherming van de gezondheid en het economisch welzijn. Tot zover klopt het.

De crux zit in de derde en laatste stap: de belangenafweging tussen het algemeen belang dat de NZa behartigt en het individueel patiëntenbelang waar de eisende partijen voor opkomen. De privacy-inbreuk moet noodzakelijk zijn om het doel te bereiken, zo bepalen het EVRM, de AVG en de Wmg. En daar gaat het fout. Met de gegevensverwerking doet de NZa afbreuk aan het patiëntenbelang, het medisch beroepsgeheim, maar ook aan het algemeen belang: patiënten zullen vertrouwen verliezen in hun behandelaar en in het ggz-systeem en daardoor mogelijk afzien van behandeling. Dit heeft zijn weerslag op de patiënt en op de volksgezondheid.

Vanwege deze tweeledigheid heeft Europese rechtspraak bepaald dat persoonsgegevens die onder het medisch beroepsgeheim vallen extra bescherming genieten. De afweging is bovendien nog strenger omdat de persoonsgegevens zeer gevoelig van aard zijn en de gegevensverwerking groot-schalig is. De rechterlijke toets of deze gegevensverwerking noodzakelijk is, is dus bijzonder streng, en de bewegingsruimte van de NZa is beperkt.

Twijfel of het algoritme werkt

De NZa heeft bij de verwerking van de persoonsgegevens enkele waarborgen gegeven om de privacy te beschermen, maar hier is één en ander op af te dingen. Zo worden de vragenlijsten pseudoniem verwerkt. Pseudoniem betekent – anders dan anoniem – dat de persoonsgegevens indirect herleidbaar zijn tot een individu. Ter zitting vorig jaar heeft de NZa erkend dat zij alsnog gegevens aan een naam kunnen koppelen, een zogenoemde heridentificatie, zo blijkt uit een [tussenvonnis](#) van november 2023.

Bovendien bevat de eerdergenoemde regeling een opt-out die patiënt en zorgaanbieder kunnen ondertekenen om onder de gegevensverwerking uit te komen, maar de NZa brengt patiënten niet op de hoogte van deze mogelijkheid. Zorgaanbieders die dit wel doen en relatief veel van dergelijke privacyverklaringen indienen, worden hierover op de vingers getikt door de NZa. Dit ontmoedigingsbeleid wordt beschreven door Tom Grosfeld in zijn boek [De spreekkamer is lek](#). Andere veiligheidsmaatregelen zoals opslag- en vernietigingstermijnen, beveiligingsprocedures en informatievoorzieningen zijn naar mijn weten niet in acht genomen.

Daarnaast valt de doeltreffendheid van de gegevensverwerking te betwijfelen. De eisers, de rechter (in genoemd tussenvonnis) en zelfs de Tweede Kamer (in een [aangenomen motie](#) van 4 juni 2024) zetten terecht vraagtekens bij de voorspellende waarde van de HoNOS+-vragenlijsten en het algoritme. De lijdensdruk van een patiënt en het verloop van diens behandeling verschillen sterk per persoon. Weinig is zo ongrijpbaar en complex als onze psyche en deze laat zich moeilijk categoriseren en voorspellen.

Al met al leggen de geboden waarborgen onvoldoende gewicht in de schaal om op te wegen tegen het bijzonder zwaarwegend privacybelang van de ggz-patiënt. Bovendien is vooralsnog niet aangetoond door de NZa dat het middel geschikt is ten aanzien van het doel. Als we hier de grens niet stellen ter begrenzing van grootschalige gegevensverwerking door overheidsinstanties, waar dan wel?

GREETINGS FROM THE AMERICAS

My name is Peter Dorhout Mees, son of Alexander “Aap” Dorhout Mees. I’m the eldest of five siblings, followed by four younger sisters: Karen, Christine, Marina, and Stephanie. Yes, you read that correctly... four! That might explain why I was off to boarding school at the age of nine, but that’s a story for another time.

Some of you may know us personally, but more likely you’ve heard stories, perhaps even rumors, about this faraway branch of the family. It may feel a bit like discovering relatives living among a long-lost tribe in the Amazon. I can assure you, however, that we are very real, and we are happily spread across the Americas, with one sister just a short hop away from you in Ireland. So, I thought I’d take this opportunity to properly introduce us.

Our family’s journey spans more than 60 years. We’ve lived in many places, too many to count, but primarily across South America and the United States. To keep things simple (and spare you a lengthy read), let me bring you up to date.

I’m 61 years old and, after 22 years of marriage, now divorced. I’m the proud father of two wonderful sons: Nikolas Alexander Dorhout Mees (28) and Sebastian Dominic Dorhout Mees (25), both born and still living in Los Angeles, California. Nikolas works for an IT Services company and Sebastian, I am glad to say, is following in my footsteps, and pursuing a career in Marketing.

These days, I live in southern Chile, in a charming town called Frutillar. I moved here after spending four years between Ireland and London. Frutillar is a peaceful, sleepy town (except during the lively summer months), set along the shores of Lake Llanquihue, the largest self-contained lake in Chile. The lake sits beneath the breathtaking, snow-capped Osorno volcano. I live on a working farm in a historic farmhouse that dates back hundreds of years. Life here is tranquil, surrounded by nature - a welcome contrast to the fast-paced cities of my past.

By trade, I am a creative marketer, working remotely from my home office for my sister Stephanie’s company, Thrax Design. We provide marketing services globally, with a primary focus on the IT industry in the United States. (And yes, at her request, I should mention we offer very favorable friends-and-family rates!)

I’m also fortunate to have my mother, Elizabeth, now 85, living just down the road from me. After such a nomadic life, I am grateful for the chance to spend this time close to her.

Now, enough about me.

My eldest sister, Karen, lives in Tucson, Arizona, where she has spent the past 30 years. She has been happily married to Patrick Jarvis for 27 years, and they have a remarkable son, Jason (24), who serves as a Platoon Sergeant in the U.S. Marine Corps and is currently stationed in Okinawa, Japan.

Karen has dedicated her life to educating children with special needs in the Tucson Unified School District. She is selfless, deeply committed, and constantly striving to give these children the best possible future. She never ceases to amaze me. Patrick is an exceptionally talented IT specialist working for a leading managed service provider in the hospitality industry and an avid photographer (or something like that) who loves to spend his time exploring the US on his motorcycle with his trusted side-kick Karen.

Next is Christine Ann, who is 55 and has lived in Waterford, Ireland, for the past eight years. Waterford, known for its famous crystal, as well as its fishing and whiskey, is a lovely town about two hours south of Dublin. Christina lives on a farm in a charming cottage with her two playful and mischievous corgis, Simba and Louis. She works remotely for a company specializing in global money transfers.

And then come the twins, Marina and Stephanie, both 52, a true force of nature!

Marina lives in West Palm Beach, Florida, surrounded by tropical beauty, stunning beaches, and world-class seafood. She shares her life with her husband of 20 years, Roger Wills, and their son,

Jonathan (13). Marina, "Mari," as we call her, is not only a dedicated mother but also a leading executive in the hospitality industry. She has earned her place at the top through expertise, determination, and an extraordinary ability to connect with people. She is widely respected and remarkably skilled, especially when it comes to negotiation! Roger is a devoted husband and father who spends his free time out on (or under!) the ocean, diving and spearfishing. I'm convinced he has gills! Jonathan is a wonderful nephew and an aspiring musician, currently exploring both the violin and the piano.

Finally, Stephanie, the younger of the twins, has spent much of her life here in Frutillar, 17 years in total. She was married to Richard Stowe for 26 years until his passing in May 2019, a profoundly difficult time. What followed was a journey through grief, reflection, and ultimately, resilience. And resilient she is.

Stephanie poured her energy into building Thrax Design, transforming it in just six years from a small startup into a thriving global marketing company. Today, it serves clients across hospitality, entertainment, technology, and PR, primarily in the U.S., with growing expansion into Europe. She has also recently become a trusted consultant for one of the world's largest hospitality groups. It's an extraordinary achievement. And life continues to unfold, she has recently found love again, which will lead her back to the United States, perhaps settling in Arizona for her next chapter.

So, that brings you up to date.

We don't make it to Europe as often as we would like these days, but when we do, we would love to reconnect and meet more of the extended family. We know the Mees and Dorhout Mees family is vast, with members spread across the globe. But please know that if you ever find yourselves in our part of the world, you will always have a warm welcome, and a home, with us here in the Americas. We hope to see you soon.

Kind regards, and our warmest wishes,

■ Peter Dorhout Mees, pete@pivotalpixel.com

RHEINISCHEPOST

SAMSTAG, 8. NOVEMBER 2025 **Spurensuche in einer Soldatendynastie**

Die Niederländerin Margaret Mees (82) hat mehr als 15 Jahre an ihrem Buch „Die Hagkens“ gearbeitet. Ein Schauplatz von vielen am Niederrhein ist das Brünner Gut Venninghausen aus dem 13. Jahrhundert.

VON FRITZ SCHUBERT
WESEL/HAMMINKELN

Fotos, Porträtzeichnungen, Scherenschnitte, Stammbäume, Urkunden, Dokumente, Briefe: Oft stellen solche Relikte aus familiären Nachlässen

In dem von Margaret Mees verfassten Roman spielt auch das Brünner Gut Venninghausen eine Rolle. Foto Nikolei!

Den Erben Rätsel auf. Wenn den Bildern überhaupt Namen, Orte oder Anlässe zugeordnet sind, dann sind sie für ungeübte Augen kaum lesbar. Da kann es dann schon einige Zeit dauern, bis man sich die Kenntnisse zum Entziffern angeeignet hat. Besonders dann, wenn man mehrere Jahrhunderte Familiengeschichte vor sich liegen hat. Die Niederländerin Margaret Mees hat mehr als 15 Jahre gebraucht, um mit der Hilfe etlicher Archive und der Lektüre von Sekundärliteratur einer Frage zu Hochzeitsporträts nachzugehen: Wie kam eine junge hübsche Frau dazu, einen um so viel älteren Mann zu heiraten? Ihre Spurensuche ist jetzt in dem gut 300 Seiten dicken Buch „Die Hagkens“ nachzulesen. Der Titel enthält den Zusatz „Historische Romanbiographie“. Das heißt, dass die darin auftauchenden Personen tatsächlich gelebt haben, die Erzählung aber mit fiktiven Elementen angereichert ist.

Konversationen- soweit nicht durch Briefe belegt – oder Gedanken der Protagonisten jedoch frei erfunden. Die 82-jährige Autorin aus Den Haag erklärt das in ihrem Vorwort so: „Ich habe versucht, mir nicht nur ihr Leben, sondern auch ihre Gefühle vorzustellen und mit ein wenig Fantasie bekam ich ein Bild davon, wie es war und teilweise hätte sein können.“

Bei dem besagten „älteren Mann“ aus Mees' Familie handelt es sich um den preußischen Generalmajor Christian Alexander von Hagen (1744-1808), der bemerkenswerterweise fast 40 Jahre lang in der Garnisonsstadt Wesel stationiert war. Auch als Herr auf Gut Venninghausen, das er von 1773 bis 1786 besaß, ist er bekannt. Das gotische Kleinod aus dem 13. Jahrhundert hatte Mees im Zusammenhang eines Familientags der von Hagkens vor einigen Jahren schon einmal besucht, war aber nicht drin. Unlängst traf sie dort zur Buchvorstellung mit dem heutigen Eigentümer Heinz-Wilhelm Hecheltjen (67) zusammen und konnte das Gemäuer besichtigen. Eine Einladung, zur nächsten Spargelzeit 2026 wiederzukommen, hat der Brüner Landwirt bereits ausgesprochen. Mit Dokumenten und Papieren geholfen hat Mees bei ihren Recherchen zum Beispiel auch der 2024 verstorbene Brüner Heimatforscher Günter Heiligenpahl.

Wesel und Brünen sind in dem Buch nicht die einzigen Schauplätze der Region. So tauchen auch Spellen mit dem Spiekerhof, Dinslaken mit dem Rittergut Bärenkamp und das heute besonders durch sein Arboretum bekannte Gut Grenzenlust zwischen Blumenkamp und Brünen auf. Und natürlich immer wieder die Garnisons- und Festungsstadt Wesel, wo Christian Alexander von Hagken am 5. Juli 1768 Maria Johanna Tendering (1748-1801), die Tochter des Weseler Bürgermeisters Hermann Tendering, heiratete. Der Ehe entsprangen vier Kinder. Ein gutes Jahr nach dem Tod Maria Johannas heiratete Christian Alexander am 18. Juli 1802 in Wesel Dorothea Friedrike Susanne von Schwedler (1772-1830), die ihm zwei weitere Kinder gebär.

Diese Friedrike war die Frau auf dem Heiratsporträt, das Mees einst stutzen ließ. Immerhin lagen 38 Lebensjahre zwischen ihr und ihrem Mann. Die Wirren der napoleonischen Kriege setzten seiner militärischen Laufbahn ein Ende. Er zog sich mit seiner jungen Frau und ihren zwei kleinen Kindern in ein sehr bescheidenes Privatleben zurück und starb schließlich in Uentrop bei Hamm im Haus seines Schwagers, Pfarrer Joseph Neuhaus. Dieser war mit seiner Schwester Charlotte von Schwedler verheiratet. „Am Ende hat er mir wirklich leidgetan“, sagt Mees im Gespräch mit unserer Redaktion über den General. „Das ganze Leben dem Militär gewidmet, um dann so ein zu sterben.“ Die Autorin hat sich nicht nur mit diesem Kapitel ihrer Familiengeschichte befasst. Ihr Buch beinhaltet zudem das Leben der folgenden Zweige bis über den Zweiten Weltkrieg hinaus. Margaret ist übrigens ihr dritter Vorname und wird von ihr nur fürs Schreiben genutzt. So ist auch ein weiteres Buch von ihr, „Die Katzen von Sadolla“, unter dem Namen Margaret Mees erschienen. Im Normalleben heißt sie Ellen Mees.

INFO

Die Autorin und ihre Bücher

Leben: Geboren wurde Margaret Mees 1943 in Amsterdam. Nach der Schule hat sie Französisch studiert, für ausländische Firmen gearbeitet und lange außerhalb der Niederlande gewohnt. Zum Beispiel in Venezuela. Zum Schreiben kam sie, als sie wieder in ihre Heimat zurückkehrte und eine Weile als Journalistin gearbeitet hatte.

Werke: 2021 brachte Mees „Die Katzen von Sadolla“ heraus. Darin erzählt sie, wie sie als Nicht-Katzenliebhaberin während ihres Urlaubs in einem spanischen Küstenort von drei kleinen Kätzchen verzaubert wurde. „Die Hagkens – eine Soldatendynastie“ erschien 2024. Beide Bücher sind bei BoD Books on Demand verlegt worden.

- Ellen Mees, ellen.mees@kpnplanet.nl

Hugo Versteeg over praeses zijn bij roeivereniging Utrechts Studenten Roeivereniging Triton

Eind augustus ben ik samen met acht anderen begonnen aan een bestuursjaar bij de Utrechtsche Studenten Roei Vereniging "Triton" waar ik als Praeses aan het roer van de vereniging sta. Al van jongs af aan ben ik verbonden met de roeisport. Mijn ouders, Inès Mees en Harald Versteeg,

hebben elkaar namelijk leren kennen bij Triton tijdens hun studententijd. Ook mijn opa, Willem Mees, roeide al in zijn studententijd in Zürich.

Toen ik zelf ging studeren, was het dan ook vanzelfsprekend om in de boot te stappen. Ik kwam te wonen in een roeiershuis van de vereniging en heb enkele jaren fanatiek wedstrijd geroeid. Mijn roeicarrière sloot ik af met een uitzending naar de Head Of The Charles Regatta in Boston. Na meerdere commissies te hebben gedaan, ben ik uiteindelijk gevraagd als Praeses. Dit jaar heb ik daarvoor mijn Master 'Drug Innovation' op pauze gezet om mij fulltime voor de vereniging in te zetten. Dankzij de steun van het Van der Dussen van Beeftingh Fonds is het mogelijk om deze bijzondere, leerzame en vooral mooie ervaring op te doen.

Olympisch niveau

Triton is opgericht in 1880 en met ruim 1200 leden is het de grootste en oudste studentensportvereniging van Utrecht. Het is een ambitieuze vereniging waar zowel ruimte is voor breedtesport als voor topsport tot op Olympisch niveau. Daarnaast is er volop ruimte voor persoonlijke ontwikkeling buiten de roeisport. Dit bestuursjaar is extra bijzonder, aangezien wij het 145-jarig bestaan van de vereniging vieren. Dit doen we door middel van diverse grote activiteiten verspreid over het jaar, met als hoogtepunt een tiendaagse lustrumweek in de zomer.

Inmiddels zou ik bijna een boek kunnen schrijven over alles wat ik al heb meegemaakt, maar ik neem u graag mee in enkele fragmenten die dit avontuur zo bijzonder maken. De veelzijdigheid van het jaar maakt het tegelijkertijd uitdagend, leuk en leerzaam. Het is een bijzondere balans tussen serieus besturen en studentikoze tradities en gezelligheid. Zo sta je het ene moment als spreker in de gemeenteraad om te pleiten voor een nieuwe roeibaan in de stad, en ben je diezelfde avond eindverantwoordelijk voor een feest dat tot in de late uurtjes doorgaat.

WK Shanghai

Het jaar kende ook enkele uitdagende periodes. Zo kregen we te maken met een bestuursgenoot die onverwachts uitviel en maakten we een verdrietige tijd door toen een actief lid kwam te overlijden. Juist op zulke momenten is het bijzonder om te ervaren dat je als bestuurslid echt het verschil kunt maken.

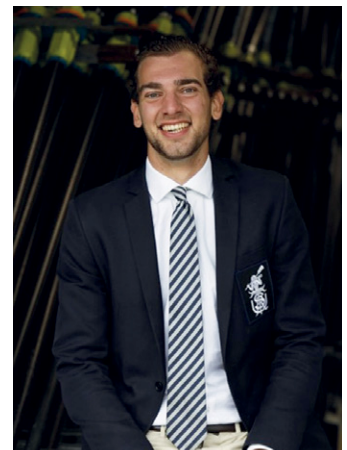
Gelukkig zijn er ook vele mooie hoogtepunten. We traptten het jaar af met historische prestaties van drie van onze roeiers, die op het WK in Shanghai uitkwamen voor de nationale equipe. Twee van hen wisten goud te behalen in de Holland Acht, iets wat nooit eerder was gelukt. Op de vereniging werd een huldiging georganiseerd, waarbij deze successen groots werden gevierd.

Sneeuwstorm

In het najaar vonden de eerste activiteiten van het 29e lustrum plaats. Tijdens het lustrumgala reisden 800 leden af naar Limburg om daar tot in de vroege uurtjes te feesten. Ook de lustrum ski-reis was een groot succes: met 400 leden vertrokken we richting Andorra. Ondanks dat we onderweg vast kwamen te zitten in een sneeuwstorm en er uiteindelijk 43 uur over deden om onze

bestemming te bereiken, werd het een week om nooit te vergeten. In februari begon het wedstrijdseizoen en sindsdien doorkruisen we wekelijks het land. Het is een leuke periode waar je, als het goed is, de vruchten kunt plukken van hetgeen je gezaaid hebt in de eerste helft

van het jaar. De eerste wedstrijden zijn ondertussen goed verlopen en we hebben al vele overwinningen kunnen vieren. Op die momenten wordt het weer heel tastbaar, waar je zo veel tijd en moeite in hebt gestoken.

Dit jaar is voor mij nu al onvergetelijk. Geen dag is hetzelfde: elke dag leer ik iets nieuws, en met mijn bestuursgenoten heb ik acht vrienden voor het leven gemaakt. Ik ben zeer dankbaar dat deze ervaring wordt ondersteund door het Van der Dussen van Beeftingh Fonds en kijk uit naar de maanden die nog komen, vol wedstrijden, evenementen en nieuwe avonturen.

Vivat, Floreat, Crescat, Triton in Aeternum!

Met vriendelijke groet,

■ Hugo Versteeg, hlc.versteeg@gmail.com

Eten bij Brasserie Thijm in België

Ken je de Thijm-lunch? Dat is een super sympathieke manier om zelf je lunch-menu samen te stellen. Kies samen met uw gezelschap 3 gerechten om te delen, elk afzonderlijk een hoofdgerecht en daarna een dessert (€ 52 p.p.). Wacht rustig af en geniet dan van wat chef Tim Schoeters van uw keuze heeft gemaakt. Super. Je kunt ook kiezen voor het Chef's Menu, natuurlijk. Wisselt elke maand. Blijft telkens boeiend. Heel interessant én verrassend lekker zijn de mediterrane en Oosterse toetsen waarmee hij zijn gerechtjes verrijkt.

Tim heeft altijd aandacht voor de seizoenen, werkt alleen met dagverse kwaliteitsproducten en respecteert natuurlijke smaken en texturen. Gastvrouw Christine Mees is intussen samen met haar vlotte team de ideale gids bij je culinaire trip in Schilde. Brasserie Thijm voelt met haar warme interieur altijd goed aan: veel hout, een nostalgische vleug landelijkheid van de gewezen boerderij... Mooie extra is het overdekte en verwarmde terras. Ook hier is menig aangenaam uur gesleten in goed gezelschap en met goed eten.

Thijm: een echte go-to.

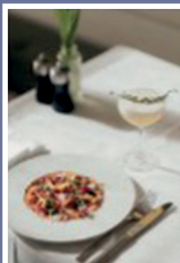

KASTEELDREEF 2, 2970 SCHILDE

TEL.: 0478 – 558.170
E: INFO@BRASSERIETHIJM.BE
WWW.THIJM.BE

keuken open voor lunch en diner op dinsdag, donderdag en vrijdag van 11.30 tot 13.30 uur & van 17.30 tot 20.30 uur • woensdag en zaterdag keuken open voor diner van 17.30 tot 20.30 uur • gesloten op zaterdagmiddag, zondag, maandag en woensdagmiddag • volg ons op Facebook en Instagram

■ Christine Mees, info@brasseriethijm.be

Een studiejaar in Engeland aan de Universiteit van Colchester

Dankzij de ondersteuning door het fonds van de Stichting van der Dussen van Beeftingh heb ik de geweldige gelegenheid gekregen om een studiejaar aan de Universiteit van Colchester in Engeland te kunnen verwezenlijken.

Britse universiteiten hebben een heel goede reputatie. Dat merkte ik in Colchester ook op de Essex University. Het aantal studenten tijdens de colleges was veel kleiner dan in Duitsland - mijn thuisland - en alles leek iets beter georganiseerd en schoner. De colleges waren duidelijk makkelijker dan in Duitsland. Ik denk dat dat komt doordat studenten in Engeland een zeer hoog collegegeld betalen, de universiteiten lijken bedrijven die hun studenten als klanten beschouwen en dus proberen ze niet iedereen te laten zakken voor hun tentamens. Dit in tegenstelling tot veel studierichtingen in Duitsland. Door hun oriëntatie op service zijn Engelse universiteiten duidelijk meer ondersteunend.

Ondanks dat het studiejaar nog in het kader van het door de Brexit aflopende uitwisselingsprogramma Erasmus plaatsvond, zou ik het zonder de belangrijke ondersteuning door de Stichting van der Dussen van Beeftingh niet hebben kunnen doen. De ruggensteun was vooral een grote hulp voor het krijgen van een studentenkamer. De extreem hoge huurprijzen voor een studentenkamer in Colchester bedroegen meer dan het dubbele van wat ik voor mijn kamer in Konstanz in Duitsland heb moeten betalen.

- Op weg van Frankfurt naar Colchester.

Ook de exorbitante kosten voor verplichte National Health Insurance, visum en de verplichte Engelse IELTS- test kon ik dankzij deze ondersteuning dragen. Sinds de Brexit is dit allemaal behoorlijk streng en gecompliceerd geworden. Ook de dagelijkse kosten zijn veel hoger, mede doordat het pond sterker is dan de euro.

Ik had een mooie kleine kamer met bad en een gemeenschappelijke keuken, vlakbij de Universiteit. Het was iedere ochtend ongeveer 25 minuten lopen.

Tijdens mijn verblijf aan de Essex University heb ik colleges sociologie en politiek gevolgd. Politiek was interessant, omdat de Universiteit erg internationaal is en er studenten vanuit de hele wereld waren. Dus kreeg je veel meer verschillende input dan bij mijn Duitse universiteit in Konstanz. Ik had ook zeer interessante sociologie colleges over macht en ongelijkheid in steden. Bijvoorbeeld in Brazilië of Zuid Afrika, waar de ongelijkheid erg groot is. Ook schreef ik een werkstuk over de oorlog in Algerije en zijn gevolgen. Daarmee samenhangend nam ik aan een seminar deel over conflictanalyse, waar het specifiek over oorlogen, politiek, maar ook latent en nooit eindigende conflicten ging. In een andere cursus leerde ik het computerprogramma "R" voor statistiek beter kennen en heb daarmee analyses gemaakt over criminaliteit in steden.

Wat ik op de Engelse universiteit miste was een mensa zoals in Nederland en Duitsland. Door het privékarakter van de universiteit wordt je horendol van alle advertenties, bargains, deals en "3 halen, 2 betalen". Iets wat in Duitsland nauwelijks voorkomt. Maar, ze hadden een erg mooie en goed gesorteerde bibliotheek en de gym hoorde bij de Universiteit, dus mocht je gratis sporten. Ze hadden ook een groot aantal social events.

Dankzij de service georiënteerdheid van de Engelse universiteit waren er ook door hun "Travel society" georganiseerde uitjes. We zijn naar Cambridge met zijn befaamde universiteiten geweest en Canterbury met zijn beroemde kathedraal stond ook op het programma. Mijn favoriet was een dagtocht naar Brighton. Het ligt aan zee met een promenade om te wandelen en een mooie pier.

Ik ben uitermate blij over deze kans die ik heb gekregen om

- De universiteit van Colchester

in Essex te studeren. Het was een indrukwekkende levenservaring en ik heb enorm veel geleerd in het afgelopen jaar, wat mijn keuze om in deze richting verder te studeren sterk heeft ondersteund.

■ Elisabeth Mees

Twee maanden als vrijwilliger in Costa Rica.

Ik heb een maand vrijwilligerswerk gedaan en de andere maand Costa Rica verkend. In dit artikel ga ik vertellen over mijn avonturen.

Ik begon in San José, de hoofdstad, met mijn vrijwilligerswerk. Ik werkte in een rescue center voor veel verschillende dieren. We hadden veel verschillende soorten vogels, een otter, apen, luiaards, kinkajou (rolstaart beer) en nog meer. Het bijzondere aan de rescue ranch is dat er een deel van de dieren zitten, die de mensen kunnen zien. Je zou het als een dierentuin kunnen zien. Je kan een tour boeken en over de dieren leren en wat er met hen is gebeurd. Deze dieren kunnen namelijk niet meer het wild in en daarom zitten ze in de ranch. Maar er is ook een deel dat afgesloten is voor bezoekers. Daar zitten de dieren die wel terug het wild in gaan en zo min mogelijk contact met mensen mogen hebben voor een betere overlevingskans in het wild.

• Blanca Mees, foto links.

Mijn taak bij Toucan Rescue Ranch was voornamelijk de dieren hun eten voorbereiden en geven. Een typische dag als een vrijwilliger ging zo. Om 7 uur 's ochtends begon de dag. Eerst werden alle dieren gevoerd met een speciaal dieet dat de dierenartsen daar voor ze hebben gemaakt. Daarna was het de verblijven schoonmaken van de dieren die het nodig hadden. De vogels en grisons (wezelachtig dieren) elke dag en de roofdieren, zoals de verschillende typen uilen en kattenrassen, eens per week. Deze dieren werden ook niet zo vaak gevoerd als de andere dieren, omdat ze een ander dieet hebben. Rond 9 uur ongeveer ben je klaar met deze taken en is het tijd voor het ontbijt. Na een half uur moesten we onderhoud doen op het terrein. Schoonmaken of tuinieren, wat nodig is. Rond 12 uur moesten de dieren hun lunch krijgen of in het geval van de vogels moesten wij hun bakjes eten bijvullen met zaden. Vaak gingen we hierna de verblijven van de dieren opknappen. Hiermee bedoel ik nieuwe takken ophangen zodat ze meer plek hebben om te zitten bijvoorbeeld. Om 3 uur was het tijd om op te ruimen en moesten we alle bakken ophalen en schoonmaken voor de volgende dag en hun verblijven nog een keertje schoonmaken. Dan is het 4 uur en is de dag klaar en kun je naar huis gaan. Ik verbleef in een vrijwilligershuis met 3 andere mensen waarmee ik heel goed bevriend ben geworden.

Bultrugwalvissen

Wij hadden weekenden vrij dus konden wij tripjes maken. De eerste week gingen wij naar Turrialba om wildwater rafting uit te proberen. Dat was een hele leuke ervaring. De

volgende week gingen we naar Jaco en Manuel Antonio, daar waren heel mooie stranden en we hebben uiteindelijk lekker

weer meegemaakt. San José is namelijk een koude stad omdat het in de bergen zit.

Snel ging mijn eerste maand voorbij en werd het tijd dat ik zelf ging reizen. Mijn eerste stop was in Puerto Viejo aan de Caribische kust. Ik heb daar veel vrienden gemaakt en nieuwe eetcultuur ontdekt. Vanuit Puerto Viejo heb ik een spontane trip naar Bocas del Toro in Panama geboekt om te duiken. Daar was het ook prachtig.

Vanuit Panama ben ik weer naar boven gereisd naar Cahuita, Playa del Coco in Guanacaste (waar ik ook heb gedoken), Bejuco, Uvita en als laatste La Fortuna. Het speciaalste wat ik heb gedaan is in Uvita. Daar migreren bultrugwalvissen om hun jongen veilig te houden. Ik heb met een vriendin een tour geboekt om deze walvissen te zien. We hebben een moeder van ongeveer 17 meter gespot met haar baby die op een gegeven moment zich veilig voelde en is gaan spelen in het water, wat echt speciaal was. In La Fortuna was de meeste natuur. Daar ben ik naar een nationaal park gegaan waar de waterval van La Fortuna zich bevindt. Daar kon je zwemmen. Op een andere plek waren er warmwaterbronnen waar je op kon warmen, want je zat in een regenwoud en er was een regenstorm over Costa Rica gekomen. Na in totaal 64 dagen in Costa Rica was mijn tijd voorbij.

Mijn Spaans verbetert en is deels veranderd, wat mijn moeder afkeurt. Ze gebruiken andere woorden en hebben een ander accent dat ik lichtjes heb overgenomen. Nu spreek ik wel weer 'normaal' volgens mijn moeder.

Voor mij was dit een hele mooie ervaring. Ik ga dit nooit vergeten en ben ontzettend dankbaar voor jullie hulp voor mijn reis! Ik hoop dat jullie hebben genoten van mijn verhaal en dat jullie anderen zoals ik ook zullen helpen met hun plannen.

■ Blanca Mees Blancamees1@gmail.com

Jonge Mezenborrel in Den Haag

Van links naar rechts:

Reinout Mees, Filemon Mees, Lode Mees, Rosula Mees, Tijn Versteeg, Febronia Mees, Hoagy Mees

Hallo jonge Mezen en familie!

In februari heeft een klein groepje jonge Mezen zich verzameld in Den Haag om voor het eerst samen iets leuks te ondernemen. Neven en nichten uit Limburg, Den Haag en Haarlem ontmoetten elkaar voor het eerst en ontdekten al snel dat ze meer gemeen hebben dan alleen hun achternaam.

Er is een appgroep, inmiddels al zo'n 20 jonge familieleden, om met elkaar in contact te blijven. Het plan is om deze zomer samen een leuke dag te organiseren!

Voel jij je nog jong (tot ongeveer 35 jaar) en lijkt het je leuk om ook in de Appgroep te komen en wat neven en nichten te ontmoeten;

Stuur mij dan een mailtje via Reinout Mees

■ reinoutmees@gmail.com of App naar +31 6 50970317.

In Memoriam Antoinette Hendrika Mees-van Calsteren

Toen ik laatst een winkelier in haar geliefde Theresiastraat vertelde over mijn moeders heengaan, zei deze dat hij zich de straat niet zonder mijn moeder kon voorstellen. Ze was iemand die er gewoon hoorde te zijn. Een ander veelzeggend moment was toen ik de net gedrukte rouwkaart liet zien aan een van haar beste vriendinnen en haar zus. De één zei 'Er staat wel veel', de ander antwoordde 'Ze was ook veel'.

Mijn moeder was veel. Ze was een persoonlijkheid en ze was aanwezig. Maar wel in de positieve zin des woords. Ze was gewoon bijzonder.

Ze werd geboren op 17 januari 1937 als tweede dochter in een gezin met uiteindelijk vijf meiden. Ze was een enorme belhamel en haalde voortdurend kattenkwaad uit tot wanhoop van haar ouders. Maar wat toen ook al duidelijk werd, was dat ze zorgzaam was en een enorm groot hart had. Rond haar twintigste belandde ze in een heel nare relatie. Gelukkig ontmoette ze gedurende deze relatie mijn vader, August Mari Mees. Je kunt wel zeggen dat hij mijn moeder gered heeft. Mijn vader en mijn

moeder scheidden een behoorlijk aantal jaren in leeftijd. Eerst was er ook niets meer dan een werrelatie: mijn moeder organiseerde zijn feesten en was zijn gastvrouw. Maar uiteindelijk groeide er iets tussen hen.

Hun relatie werd bekroond met een huwelijk en een dochter, ik. Ik heb mijn vader niet lang gekend, want hij overleed toen ik zo'n twee en een half was. Mijn moeder heeft mij in haar eentje opgevoed. Ze was een geweldige moeder. Ze overlaadde me met liefde, want ze had ontzettend veel liefde te geven. Van jongs af aan nam ze me mee naar toneelvoorstellingen, musical, opera en musea. Ze gaf haar liefde voor kunst en muziek, die door mijn vader aangewakkerd was, door aan mij. Ook in huis was haar passie voor kunst goed merkbaar. Als mensen voor het eerst bij haar thuis kwamen, keken ze hun ogen uit. Kunst was overal aanwezig.

Naast kunst hield mijn moeder van mensen. Ze had een groot aantal goede vriendinnen met wie ze dingen ondernam, hield contact met familieleden en burens, was graag gezien op de sportclub en was lid van 'de Rode Hoeden' (Red Hat Society). Typerend voor mijn moeder is dat ze nooit ergens kwam met lege handen. Na haar overlijden vonden we in de achterbak van haar auto een enorme tas met zakken snoep, koekjes en chocolade. Voor het geval dat...

Tijdens het leegruimen van haar huis leer ik mijn moeder op een andere manier kennen. Het gaat uiteraard gepaard met veel tranen, maar ook af en toe met een schaterlach. Zo vonden we tot nu toe zo'n 50 scharen in het huis. Ook daarin was mijn moeder kennelijk veel. Veel spullen, maar zeker ook immens veel liefde voor iedereen om haar heen.

Ze stierf op 28 november 2025 in haar geliefde eigen omgeving zoals ze graag wilde.

■ Nathalie Mees nathaliemari-t@telfort.nl

Bericht van de penningmeester Joris Mees

2025 was een geweldig jaar met als hoogtepunt de familiedag.

Financieel gezien gaat het langzaam bergafwaarts.

De jaarlijkse bijdragen worden minder in aantal (16 x), waardoor we steeds minder in kas hebben

De familiedag was financieel ook een succes ondanks dat we 850 euro bij moesten leggen.

Met de verkoop van Mezen spulletjes en de bijdrages van de aanwezige Mezen zijn we bijna rond gekomen.

De Stichting ziet deze eenmalige uitgave als een waardevolle investering in de familie.

Financieel overzicht 2025	* Inkomsten	4.526,56
	* Uitgaven	7.325,99
	* Tekort	2.799,43

Wij hopen en rekenen op een gulle gave, aangepast aan de draagkracht van ieders portemonnee.

FINANCIEEL VERSLAG 2025 S.G.M.

	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025
Inkomsten									
Rente	111,21	5,54	3,93	3,40	6,56	0,00	0,00	0,00	0,00
Contributies	4.781,00	2.670,00	2.825,00	2.915,00	2.850,00	1.705,00	1.355,27	3.230,00	910,00
Bijdrages deelname Familiedag									2.150,00
Opbrengsten van Familiedag									1.466,56
Totaal Inkomsten	4.892,21	2.675,54	2.828,93	2.918,40	2.856,56	1.705,00	1.355,27	3.230,00	4.526,56
Uitgaven									
Administratiekosten	191,76	151,50	120,00	116,40	118,50	136,95	172,56	203,16	220,62
Kroniek verzenden	3.976,05	4.349,39	1.131,00	1.014,20	946,00	1.032,90	1.058,90	893,50	
Kroniek Drukkerij	2.053,08	1.791,56	3.451,80	3.692,43	3.998,38	2.743,52	2.971,15	2.949,59	2.622,97
Eenmalig								178,90	
Kosten Familie dag	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	250,00	4.482,40
Totaal Uitgaven	6.220,89	6.292,45	4.702,80	4.823,03	5.062,88	3.913,37	4.202,61	4.475,15	7.325,99
Saldo	-1.328,68	-3.616,91	-1.873,87	-1.904,63	-2.206,32	-2.208,37	-2.847,34	#####	-2.799,43
Banksaldi per 1.1.2025									
ABNAMRO	43.622,11	776,64	3.154,19	4.276,39	2.368,36	3.155,48	31.496,60	#####	27.404,11
Robeco		42.530,06	36.535,60	33.539,53	33.542,93	30.549,49	0,00	0,00	0,00
Totaal	43.622,11	43.306,70	39.689,79	37.815,92	35.911,29	33.704,97	31.496,60	#####	27.404,11
Banksaldi per 31.12.2025									
ABNAMRO	42.293,43	3.154,19	4.276,39	2.368,36	3.155,48	31.496,60	28.649,26	#####	24.604,68
Robeco		36.535,60	33.539,53	33.542,93	30.549,49	0,00	0,00	0,00	0,00
Totaal	42.293,43	39.689,79	37.815,92	35.911,29	33.704,97	31.496,60	28.649,26	#####	24.604,68

Familie dag overzicht

Bijdrages deelname Familiedag	2.150,00	Dit is voor 25 euro voor 86 personen
Opbrengsten van Familiedag	1.466,56	Verkoop van spulletjes etc.
Kosten Familie dag	-4.482,40	Dit was 4369.50 voor de locatie. 122.90 Euro voor potloden, sjaal etc.
Totaal	-865,84	

Aantal donaties per jaar

2022	2023	2024	2025
29	21	50	16

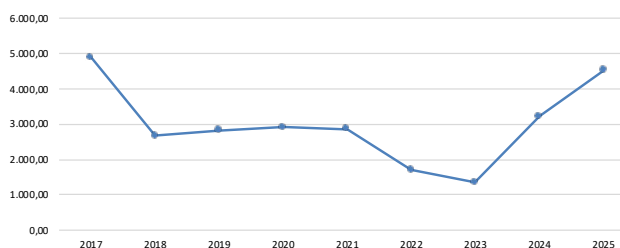
Gaarne uw bijdrage overmaken naar:

Stichting Geslacht Mees
t.n.v. J. Mees te Rhooon
IBAN NL82 ABNA 0255 0505 93.
Je lidnummer hoeft er niet bij.

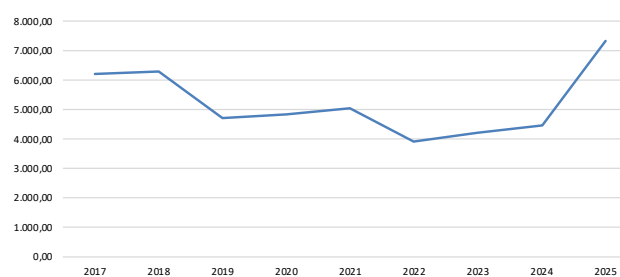
Met vriendelijke Mezen groet,
Penningmeester van:
de Stichting Geslacht Mees,

■ Joris Mees,
jorismees@hotmail.com

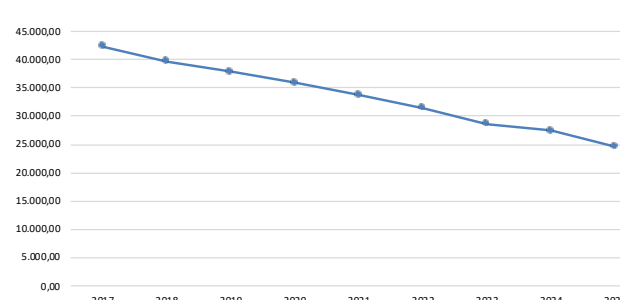
Totaal Inkomsten per jaar SGM 2017-2025

Totaal Uitgaven per jaar SGM 2017-2025

Banksaldi SGM 2017-2025

Stichting Van der Dussen van Beeftingh Fonds, Familiefonds van de familie Mees.
Doelstelling: Het ondersteunen van leden van de familie Mees.

Waar is de ondersteuning voor bedoeld?

- *1- Voor hulp aan mensen met financiële problemen in het dagelijks leven. Dit is onze eerste focus. Behoeftte aan financiële hulp kan verschillende oorzaken hebben en kan tijdelijk of structureel zijn.
- *2- Voor een bijdrage aan opleiding, cursus, bijscholing, stage of studie(reis).
- *3- Voor een bijdrage aan restauratie of aanschaf van een belangrijk voorwerp of onmisbaar instrument.
- *4- Voor een bijdrage aan een bijzonder doel, zoals bijvoorbeeld een vrijwilligers project op cultureel, kunstzinnig, maatschappelijk of wetenschappelijk gebied, waar een familielid persoonlijk bij betrokken is en die dit, behalve met eigen, praktische inzet ook financieel wil steunen.
- *5- **Voor een zogenaamd 'Jonge-Mezen-Project'**. Hierbij kunnen jonge Mezen, of kinderen van 'Mees-Moeders', een bijdrage vragen voor een speciaal project op het gebied van bijvoorbeeld kunst en cultuur, wetenschap en extra studie, maatschappelijke projecten en sport. Wij willen jonge Mezen aanmoedigen om de vleugels uit te slaan, de horizon te verbreden, levenservaring op te doen of om zich in te zetten voor anderen.

Wij denken dat Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'oermoeder' van dit fonds (1797-1880), als ze nu leefde, zich zou verheugen als door haar schenking ook jonge mensen ervaringen opdoen waar ze hun verdere leven plezier van kunnen hebben.

Wie in aanmerking wil komen voor een bijdrage uit het fonds, wordt gevraagd ons een email te sturen met een beschrijving van de situatie en het probleem (in geval *1), de opleiding, cursus of studie(reis) of het project met een inschatting van de kosten, de eigen bijdrage en het tekort, een korte toelichting en motivatie.

Daarna volgt een gedetailleerd traject met het bestuur. In alle gevallen beslist het bestuur. Een verslag(je) in de Kroniek wordt op prijs gesteld.

Met hartelijke familiegroet,

- Madeline ter Horst-Mees, voorzitter, madelineterhorst@gmail.com , 0651808268
Joost Mees, penningmeester, joost.mees1@gmail.com

Januari 2026

Foundation Van der Dussen van Beeftingh Fund A Mees Family Fund

Mission: Financial support to members of the Mees family.

What kind of support?

1. To help those who are having financial problems in daily life. This is our first goal. Financial need may be caused by different circumstances, temporary or structural.
2. To contribute to the cost of training or retraining, internships, or study abroad.
3. To contribute to the restoration or purchase of an important object or indispensable instrument.
4. To contribute to a particular objective such as, for instance, a volunteer project of a cultural, artistic, social or scientific nature, with which a family member is personally engaged and which she or he wants to support not only by personal commitment, but also financially.
5. **To support so-called “Young Mees Projects.”** This means that young family members, including children of “Mees Mothers,” can apply for a contribution to a special project, for instance, in the arts or sciences, additional study, a social project, or sports. We want to encourage young family members to spread their wings, broaden their horizon, gain life experience, or make a commitment to help others.

We think that, if she were alive today, Sara Anna Barbara Van der Dussen van Beeftingh - Mees, the founder of this Fund, would rejoice if she could see that young people also benefit from her donation by gaining experiences that are important for the rest of their lives.

If you want to be considered for a contribution from the Fund, we ask that you send an application, preferably by email, with a description of the situation or problem, the training, course, or study abroad, with an estimate of the cost, your own contribution and the deficit, a brief explanation and the reason why you want to do this. This will then be reviewed by the Board which will make the final decision. A (small) report in the Chronicle is appreciated.

Warm Family greetings,

- Madeline ter Horst - Mees, President, madelineterhorst@gmail.com, +31651808268
- Joost Mees, Treasurer, joost.mees1@gmail.com

January 2026

An Amateur Cellist on tour with the Biggles Big Band

How an unexpected message and a leap of faith landed two Mees family members in Thailand and Laos with a renowned big band from Amsterdam.

It started with a forwarded message. My uncle Marten had received a recruitment poster from the Biggles Big Band based in Amsterdam. An amateur clarinet and saxophone player, and very knowledgeable in jazz, he played both instruments in the band from 1993 to 2008. Even though no longer an active member, he has remained closely associated with the big band, regularly joins them on their tours and goes to many of their concerts.

The ensemble, which includes a string quartet, lacked an amateur cellist to join them on their annual tour of Thailand (and this year also of Laos, if only briefly). Marten initially sent it to cousin Marie-Louise Goslings, an amateur cellist like me but who decided the adventure was not for her. She in turn suggested to Marten that he contact me, despite the fact that I do not live in the Netherlands, but in Frankfurt, Germany. When the colourful poster popped up on my phone screen, I was immediately intrigued even without knowing anything about the group, their sound, their music, or the people involved. Somehow none of that seemed to matter. After all, Marten been involved for years and would also join, so why not?

Within 48 hours, my contribution was transferred and plane tickets were in my inbox. There is something exhilarating and fun about making a decision that fast – not quite true to my usual, a bit more stodgy character!

Getting there

Departure was February 7th from Amsterdam. What stood out before we'd even left the ground was the sheer bureaucratic effort of travelling outside of the EU with instruments. Getting them all as well as the sound equipment registered with custom authorities — so that saxophones, violins, viola, trumpets, bass trombones, and everything in between could legally leave the EU and enter Thailand — was its own logistical feat.

After a night's flight we landed in Bangkok to wonderful tropical air. The band's conductor had arranged a cello for me to borrow for the entire trip — for which I was most grateful. That way I was spared the trouble with customs and my own cello didn't have to be subjected to the risks of travel and an entirely different climate. Once through customs at Bangkok airport, we immediately boarded a bus to Khao Yai, a national park, located north of Bangkok.

Along the way, the lushness of the landscape made clear that I was somewhere very different. At arrival we were greeted by beautifully flowering trees, and warm Thai hospitality which, I learned, always includes meals consisting of a variety of wonderful and delicious dishes.

To help get over jet lag, we were offered the opportunity to book a Thai massage which was all that it is reputed to be – a discovery of muscles and tension that I didn't know I had! And the strength of the Thai woman's hands was most impressive!

On stage, amplified

The first concert took place outdoors in Khao Yai. Playing amplified for the first time was eye- (or should I write ear-) opening - very different! The borrowed cello being unfamiliar, intonation was more challenging than usual, especially as I could not hear the cello's sound coming from the body of the instrument; it was instead projected back at me through speakers, a very odd experience. Finding one's sound bearings was like trying to find one's way in unknown territory – but without a map! It was disconcerting but much helped by the kind and helpful sound engineers, who did what they could to ease the journey.

Watching the other musicians play was something else entirely. They clearly enjoyed what they were doing and were excellent at it. How I admired the soloists' improvisation skills, their cooperative playing, passing melodies to each other like bouncing balls and reveling in each other's creativity. These musicians have a more interactive and reciprocal relationship with their audience com-

pared to the likes of classically trained musicians. Their aim clearly was to make people smile, move, and ultimately also dance. At the end of every concert, the band's enthusiastic but totally relaxed conductor always reached that goal! Classical concerts (of professionals!) may end in enthusiastic clapping and a standing ovation, but I have yet to see people actually dance during a grand finale!

Through the country

The days that followed took us deep into Thailand's northeast — a region much less visited by tourists than the peninsula's coasts, but full interesting textures in the vegetation.

We traveled mostly by bus, only reverting to air travel when on two occasions the distance was too great. The long bus rides between the stops on our itinerary gave me the chance to get to know the band's members. They are a lively bunch, of all different professions, trades and backgrounds, with lots of interesting stories to tell. Each of them made me, the newcomer and substitute player, feel both welcome and accepted.

Before every departure, role call was taken in the bus to make sure no one was inadvertently left behind. This was done by section: "Is the trumpet section complete? Is the trombone section complete? Are the strings complete?, etc.." But the very last call was always: "Is Marten Mees complete?". The band clearly didn't want to leave him behind!

Besides getting to know other band members, the bus rides also gave Marten and me the opportunity to reconnect. Since I've lived in Germany for many years, we hadn't had many occasions to spend any time together. And most regrettably, due to a bad case of the flu, I had to miss the fabulous bash he threw in celebration of his 80th birthday!

Now, almost three months later, we share special memories of this trip and are even talking about tackling a different project in the near future – one in the realm of classical music but one that will bring both clarinet and cello as well as other instruments together! We shall see!!

Back to the trip!

Early on, a workshop at a school for the blind left a profound impression. The children played and sang movingly and clearly enjoyed the big band's playing, most especially when the principal trumpetist wandered through the audience, playing his delightful solo in their immediate vicinity.

At every stop, we visited a local school and held workshops for, and with the children. Several schools treated us to a performance on traditional Thai instruments as well as their own singing and dancing talents. And we were given the chance to try their instruments ourselves.

Typically, we combined these workshops with visits of places of interest, be it a dam, a large solar plant on a lake, a fossil museum, or remarkable salt plains, where salt has been harvested by traditional, labor-intensive methods for generations. These visits were accompanied by the local hosts who charmingly conveyed their pride in these special places.

The city of Roi Et is one which stood out for me thanks to its unusual tower built to represent a wot, a traditional Isan musical instrument (somewhat similar to a pan flute) and its height of 101 meters being a nod to the name "Roi Et" which translates into a hundred and one. The tower also made for a fabulous background to our evening concert.

Besides the unusual tower, the city offers a great golden Buddha, and temples that glowed in the late afternoon sun.

Chiang Mai is, located in hilly, very green surroundings, was by far the most touristic of the cities we visited and thanks to the glorious temple complexes understandably so. The combination of the lush vegetation, the temple complexes' serene beauty and the hospitality we received made this stop memorable indeed.

Into Laos

After a brief visit in Ubon Ratchatani, we crossed the border into Laos. This was like turning a page in a book. The atmosphere was very different, quieter and more subdued. The architecture carried faint traces of European influence — a reminder of the country's colonial history — set against a landscape just as lush as Thailand's but somehow more solemn. The people we encountered were warm, yet reserved.

Striking were the wide roads lined with long rows of flags with the communist hammer and sickle depicted on them. We were clearly in a country in which the Communist party dominates the political landscape.

Our beautiful hotel in Pakse was right next to the imposing Mekong river. Its name transported me back to my early youth in USA when names like Vietcong, Saigon and Mekong filled the evening news and the associated pictures were haunting. In great contrast to those early impressions on TV, we played in Pakse's shopping mall — one of the more unusual performance venues — on both an afternoon and an evening of the same day. The manner in which chairs for the audience were set up gave a clear indication as to how society works there.

People nevertheless stopped, and listened. However, getting the listeners to get up and actually dance first required the host and person in charge to indicate that it was OK for them to do so.

After one of the concerts, the hosts, Communist Party dignitaries, invited us to a reception and offered delicious food. For the first time during the trip bread appeared on the table — a clear indication of past French influence. The ladies were all immaculately dressed in fine, beautifully woven Laos silk skirts adorned with extravagant jewelry. When I expressed my admiration for the silks, I was invited by one of the hosts to visit a local weaver. Watching Lao silk skirts being made — the complexity of the loom, the precision of the patterns, the colours — was a highlight.

What stays with you

Everywhere we went in Thailand, the royal family was honoured in paintings and portraits — on walls, in hotel lobbies, at school entrances. It is from the royal family that the Thai people's enthusiasm for jazz originates. The present king's father and predecessor was purportedly an excellent jazz clarinetist, saxophonist, as well as composer. Some of his pieces were on the Biggles Big Band set list and played at almost every concert in Thailand — to the audiences' delight.

After a final workshop at a school, the last concert took place at the Dutch Embassy located in the heart of Bangkok, a very busy and densely populated city. The embassy's villa itself was built mid-19th century, and was surrounded by beautiful gardens, giving one the impression of being in a mini paradise and in a very different era. Although the highrise towers around it were visible, the city's sounds were muted by the gorgeous vegetation. It felt like a fitting close and I was a bit melancholic while exploring the grounds just before the concert. Not only was the trip almost over, we were actually experiencing the last days of this unique piece of land. The previous Dutch government elected to sell the property and meanwhile the purchase has been completed, adding approx. € 500 million to the Dutch treasury. So regrettably, being in this special place and performing there will remain a once-in-a-lifetime experience — for all of us.

What also stays with me is the warmth with which the band members, initially complete strangers, welcomed me in their midst. The very different musical experience enriched me. In addition, sharing this unique trip and reconnecting with my uncle Marten was a wonderful bonus!

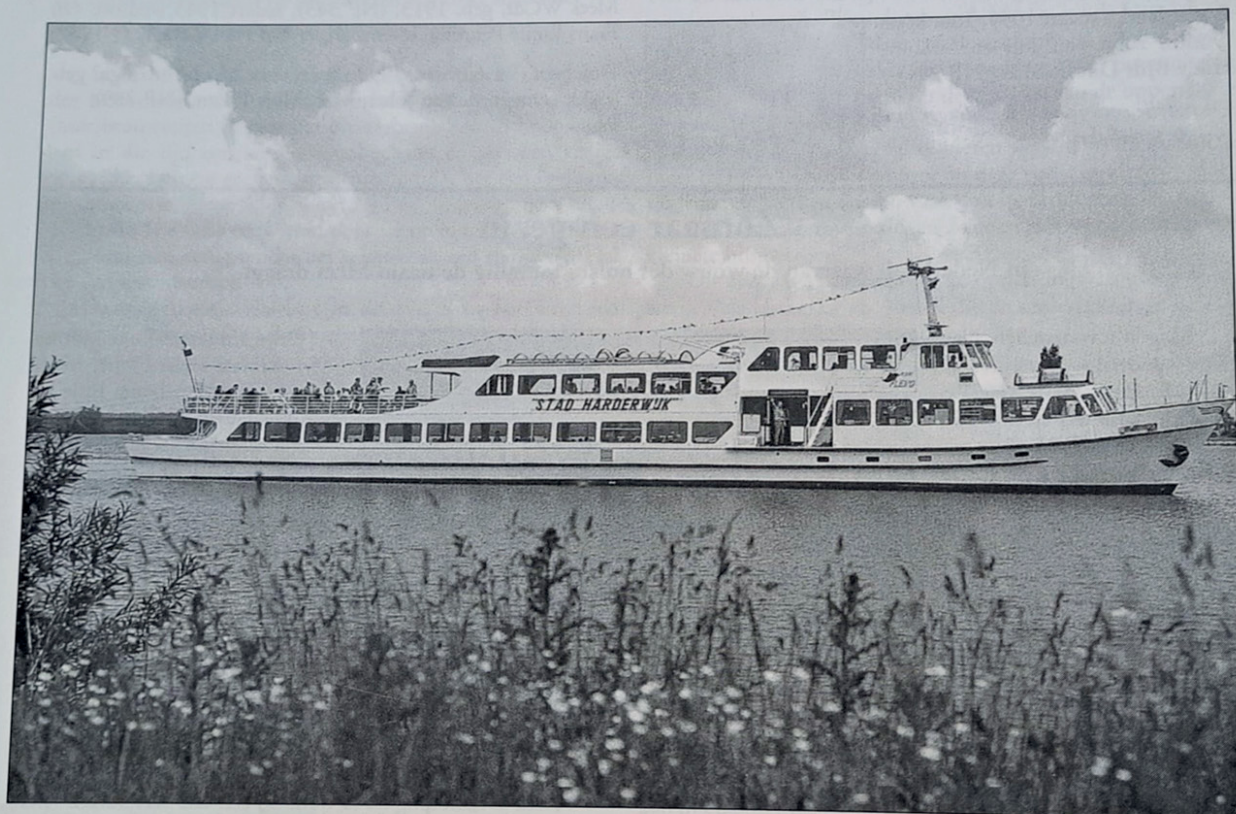
Would I do it again? Without a second thought!

■ Anneke Mees, anneke.mees@t-online.de

FAMILIEDAG 1999

De eerste echte grote Mezen-familiedag zondag 30 mei 1999!
Vertrek 10.45 uur vanaf Spakenburg

STICHTING GESLACHT MEES

Genealogie Hans Mees, Neherpark 136, 2264 ZC Leidschendam, tel 070 -3866304, jr.mees@hetnet.nl
Redactie adres Kroniek: Jaap Mees, Westhaven 24b, Gouda, 0182-603701 / jaapmees@online.nl